

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 05.11.1997
KOM(97) 560 endelig udg.

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

**OVERGANGEN TIL EUROEN:
KONSEKVENSERNE FOR EU'S POLITIK, INSTITUTIONER OG
LOVGIVNING**

**OVERGANGEN TIL EUROEN:
KONSEKVENSERNE FOR EU'S POLITIK, INSTITUTIONER OG
LOVGIVNING**

Indholdsfortegnelse

	<u>Side</u>
A. INDLEDNING	4
B. KONSEKVENSERNE AF OVERGANGEN INDEN FOR BESTEMTE OMRÅDER	4
B.1 EU's budget	4
B.2 Landbrugspolitikken	5
B.3. Administrative udgifter	7
C. OMLÆGNINGEN AF EU-LOVGIVNINGEN	8
C.1 Den retlige ramme for euroen	8
C.2 Hovedkonsekvenserne for EU-lovgivningen af indførelsen af euroen	9
D. OPERATIONELLE ASPEKTER AF OVERGANGEN	12
D.1 Likviditets- og finansstyringen	12
D.2 Statistikker	14
D.3 Informatik	15
D.4 Andet	15
E. KONKLUSIONER	16
 <u>Bilag</u>	
1. Betalinger fra 1996-budgettet	17
2. Konsekvenser af overgangen til euroen for områder, der styres uafhængigt af EU-budgettet	19
3. Anslåede agromonetære afvigelser for 1997 baseret på situationen pr. 1.10.1997	21
4. Konsekvenser af overgangen til euroen for lønmodtagere: relaterede spørgsmål	22
5. Indførelsen af euroen i EU's afledte ret	23
6. Typer af eurofølsomme klausuler om tærskelbeløb og og maksimumsbeløb i lovgivningen	25
7. Retningslinjer for ændring af monetære henvisninger i retsakter	26

8.	Oversigt over konsekvenserne for EU-lovgivningen som følge af overgangen til euroen	29
	TOLD	
	Toldkodeks	30
	DEN FÆLLES LANDBRUGSPOLITIK	
	Den agromonetære ordning	32
	ARBEJDSTAGERNES FRIE BEVÆGELIGHED	
	Vandrende arbejdstageres sociale sikring	34
	DET INDRE MARKED	
	Direktivet om tilbagelevering af kulturgoder	35
	Udbudsdirektiverne	36
	Banklovgivning	38
	Forsikring	40
	Direktiverne om værdipapirmarkeder	42
	Selskabsret	44
	Regnskabsaflæggelse	46
	Direktivet om produktansvar	48
	Lovgivning om intellektuel ejendomsret	49
	INDIREKTE BESKATNING	
	Lovgivning om moms og punktafgifter	50
	DEN FÆLLES HANDELSPOLITIK	
	Eksportkreditter	52
	TREDJELANDSRELATIONER	
	Internationale aftaler	54
	FORBRUGERBESKYTTELSE	
	Forbrugerkredit og andre aftaler	55
	BUDGETTER	
	Finansforordningen	56
	ADMINISTRATIVE UDGIFTER	
	Løn og pensioner	57

OVERGANGEN TIL EUROEN: KONSEKVENSERNE FOR EU'S POLITIK, INSTITUTIONER OG LOVGIVNING

A. INDLEDNING

1. Formålet med denne meddelelse er at give en samlet vurdering af, hvilke konsekvenser overgangen til euroen vil få på EU-plan, og hvilken virkning denne omstilling vil få på medlemsstaterne. Den er resultatet af et forberedende arbejde i Kommissionen, som alle dens tjenestegrene har været impliceret i, og kontakter med repræsentanter for de øvrige EU-institutioner og -organer.

Det forberedende arbejde har især omfattet følgende områder:

- de praktiske konsekvenser for EU's politik
 - EU-lovgivningens forenelighed med euroen
 - de tekniske og operationelle konsekvenser (informationsteknologi, administrative ændringer, oplysning og uddannelse af de ansatte osv.).
2. Ud over en vurdering af de forskellige konsekvenser af overgangen til den fælles valuta giver meddelelsen også en oversigt over, hvilket arbejde (af lovgivningsmæssig og anden art) som skal udføres før og efter starten på tredje fase. Arbejdsprogrammet er beskrevet nærmere i bilag 8.

En del af det forberedende arbejde vil involvere de øvrige EU-institutioner, f.eks. i alle tilfælde, hvor der skal vedtages særlovgivning. Desuden vil den lovgivning, der sættes i gang på EU-plan, få direkte eller indirekte konsekvenser på medlemsstatsplan. I forbindelse hermed vil denne meddelelse være en hjælp for medlemsstaterne og EU-institutionerne i deres arbejde med at lægge sidste hånd på de interne forberedelser.

B. KONSEKVENSERNE AF OVERGANGEN INDEN FOR BESTEMTE OMRÅDER

B.1. EU'S BUDGET

3. Det nuværende retsgrundlag (artikel 11 i finansforordningen) knæsætter en situation, hvor budgettet opgøres i ECU, men hvor både indtægter (ressourcer) og udgifter helt eller delvis opgøres i de nationale valutaer:
 - På indtægtssiden indbetales medlemsstaternes bidrag i national valuta. De traditionelle egne indtægter indbetales, som de opkræves (minus et 10% opkrævningsgebyr, som beholdes af medlemsstaterne), mens de foreløbige moms- og BNP-bidrag fastsættes og indbetales efter en formel, der omfatter to ECU-kurser (som fastsættes henholdsvis den 1. februar og den sidste hverdag i året¹).
 - På udgiftssiden opføres aktuelt en betydelig del af de samlede bevillinger som forpligtelser og betales i ECU (f.eks. strukturfondsbevillingerne, forskningsudgifterne, andre operationelle udgifter osv.). Generelt foretages samtlige betalinger i ECU bortset fra betalingsforpligtelserne under EUGFL, Garantisektionen,

¹ En justeringsmekanisme korrigerer alle foreløbige bidrag i år "n + 1", så de endelige bidrag svarer til det reelle beskatningsgrundlag i de nationale valutaer i år "n".

og de administrative udgifter (hvoraf lønudgifter og pensioner udgør broderparten). Forholdsmæssigt udgør udgifterne til den fælles landbrugspolitik dog mere end halvdelen (næsten 52% af betalingsbevillingerne i 1996) af EU's samlede budgetudgifter og de administrative udgifter yderligere 3,5% (se tabellen i bilag 1A). Begge punkter behandles nærmere i afsnit B.2 og B.3.

4. Transaktioner i de nationale valutaer indebærer modsat transaktioner i ECU, at EU's budget bærer kursrisikoen i forbindelse med bevægelser i nationale valutaer. Dette gælder på nuværende tidspunkt især på indtægtssiden og i mindre grad på udgiftssiden.

Med indførelsen af euroen vil deltagerlandene operere i samme valuta som EU's budget. Valutakurseffekterne vil forsvinde for disse landes vedkommende, mens de fortsat vil gælde for de øvrige landes vedkommende. Generelt vil kursrisiciene blive mindsket betydeligt, både på indtægtssiden og på udgiftssiden.

Fra og med den 1. januar 1999 agter Kommissionen generelt og i forbindelse med budgetudgifter, der skal betales i deltagerlandene, at benytte sig af den mulighed, en debitor får, for at afregne gæld i euroenheden².

5. De umiddelbare virkninger af den monetære union vil kunne konsolideres og endog styrkes via supplerende foranstaltninger. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis anvendelsen af euroen i alle medlemsstaterne i videst muligt omfang udvides til at gælde de budgetudgiftsområder, som på nuværende tidspunkt stadig udføres i national valuta (EUGFL, Garantisektionen, de administrative udgifter osv.). Hvad de potentielle deltagerlande angår, vil de underliggende betalingsforpligtelser dog stadig være udtrykt i nationale valutaenheder, dvs. at kursrisikoen stadig vil blive båret af budgettet³. Yderligere oplysninger findes i bilag 8 (omtalen af finansforordningen).
6. Overgangen til euroen vil få yderligere konsekvenser for transaktioner via EU's budget, specielt for likviditetstransaktionerne og den finansielle styring. Eftersom konsekvenserne er af operationel karakter, behandles de i afsnit D.

Indtægter og udgifter under EKSF- og EUF-budgetterne er underlagt særlige regler (se beskrivelsen i bilag 2). I begge tilfælde udtrykkes bidrag og betalinger i ECU, og overgangen ventes derfor ikke at give anledning til problemer.

B.2. LANDBRUGSPOLITIKKEN

7. Ifølge de nugældende agromonetære regler fastsættes priser og andre beløb i ECU, selv om de indbetales eller opkræves af medlemsstaterne i national valuta. Til dette formål benyttes landbrugsomregningskurserne, og datoen for den udløsende

² I henhold til artikel 8, stk. 3, i Rådets forordning .../98 om indførelse af euroen baseret på EF-traktatens artikel 109 L, stk. 4, som vil blive vedtaget i midten af 1998, når der er truffet beslutning om, hvilke medlemsstater der skal deltage. Se også Rådets resolution af 7. juli 1997 om den retlige ramme for indførelsen af euroen (EFT C 236 af 2.8.1997, s. 7-12).

³ Allerede i 1994 fremsatte Kommissionen et lignende forslag, som gik ud på at ændre artikel 11 i finansforordningen, så budgettet ikke blot blev udtrykt i ECU, men også udført i ECU, medmindre retsforrifter for de enkelte sektorer indeholdt bestemmelser om det modsatte. Dengang havde nogle medlemsstater betænkeligheder ved en så generel anvendelse af ECU'en, dog af ganske særlige grunde, som ikke har nogen direkte relevans for den nuværende situation.

begivenhed⁴ er referencedato for omregningen. Landbrugsomregningskurserne følger udviklingen i dagskursen med en vis forsinkelse, som bliver større, hvis den nationale valuta stiger i værdi i forhold til ECU'en, end hvis det modsatte er tilfældet. Hvis opskrivningen af en valuta forårsager et væsentligt fald i landbrugsomregningskursen og derved i priser og andre beløb, der er udtrykt i national valuta, kan der ydes midlertidig finansiel støtte til udligning af landmændenes indtægtstab.

8. Hver måned refunderer EUGFL, Garantisektionen, medlemsstaterne udgifter i forbindelse med den fælles landbrugspolitik i deres egen nationale valuta. Af regnskabsmæssige hensyn omregnes disse betalinger til ECU til bogføringskursen⁵. Dette system medfører systematisk en uoverensstemmelse mellem priser og andre beløb, som disse er udtrykt i ECU under den fælles landbrugspolitik, og så de beløb, der i sidste ende bogføres i budgettet. Tabellen i bilag 3 viser, at afvigelserne mellem de agromonetære omregningskurser og markedskurserne generelt er på mindre end 3-4% inden for de fleste interventionsområder, selv om afvigelserne kan nå helt op på 10% i visse lande og for visse beløbs vedkommende. Som tommelfingerregel gælder det, at en generel forskel på 1% mellem omregningskurserne og markedskurserne stort set svarer til et udgiftsbeløb på 400 mio. ECU.
9. Efter indførelsen af euroen den 1.1.1999 vil det agromonetære system blive berørt på forskellig vis:
 - for deltagerlandenes vedkommende vil EU's budget principielt refundere tidligere udgifter foretaget i euro af den pågældende medlemsstat uden noget yderligere behov for justering eller omregning (eliminering af kursrisiko)
 - for potentielle deltagerlandes vedkommende vil der fortsat være behov for at anvende en omregningskurs for at kunne gøre brug af midlerne i disse medlemsstater. Dette indebærer ikke, at det nuværende system skal videreføres i uændret skikkelse. Alle eller nogle af nøgleelementerne i systemet (landbrugsomregningskurserne, de udløsende begivenheder, bogføringskurserne osv.) kunne f.eks. omdefineres.
10. En forudsætning for at kunne gå over til et nyt agromonetært system er, at en række tekniske problemer finder en løsning:
 - for deltagerlandene vil forskellen mellem de agromonetære betalinger (mellem ECU'en og de nationale valutaer), der benyttes ved udgangen af 1998, og de faste og uigenkaldelige omregningskurser (mellem euroen og deltagerlandenes nationale valutaer) skulle elimineres på en måde, som endnu ikke er fastsat
 - en tilsvarende overgangsordning kan vise sig nødvendig for de potentielle deltagerlande, hvis landbrugsomregningskurserne defineres på anden vis fra den 1.1.1999 og fremefter

⁴ Den dato, hvorpå det økonomiske formål med transaktioner nås, jf. lovgivningen om den fælles landbrugspolitik.

⁵ Bogføringskursen er ECU'ens kurs på den 10. dag i den måned, der følger efter den måned, hvori udgiften blev bogført.

- det vil være nødvendigt med tekniske tilpasninger for at styre overgangen fra det gamle system til det nye. F.eks. må transaktioner baseret på udløsende begivenheder, der stammer tilbage til 1998 eller før, udføres på basis af de gamle regler.
11. Under alle omstændigheder bør de forslag, Kommissionen måtte fremsætte, være baseret på forholdsvis pålidelige skøn over de samlede afvigelser, der skal elimineres, og især tage hensyn til, hvilke lande der deltager, og hvorledes markederne udvikler sig i opløbet til den monetære union. Der vil blive fremsat konkrete forslag hen imod udgangen af første halvår af 1998, så de kan træde i kraft pr. 1.1.1999 (se også omtalen i bilag 8). Justeringerne inden for det agromonetære system vil også gælde for fiskerisektoren, nærmere betegnet alle beløb, der direkte eller indirekte fastsættes på basis af traktatens artikel 43.

B.3. ADMINISTRATIVE UDGIFTER

12. For alle EU-institutioner og -organer under ét andrager disse udgifter 2,7 mia. ECU i absolutte tal (1996-tal) og svarer til ca. 3,5% af det samlede budget (betalingsbevillingerne i 1996). Lønninger og pensioner udgør langt den største del af denne udgiftspost og udbetales i national valuta (se bilag 1B). Dette gælder ligeledes leje af kontorbygninger og de tilhørende vedligeholdelsesudgifter.
13. Beregningen og udbetalingen af løn er baseret på vedtægten (artikel 63-65)⁶. Denne metode hviler på følgende principper:
- lønningerne beregnes og udbetales i valutaen i det land, hvor den ansatte gør tjeneste⁷
 - månedslønnen udtrykt i national valuta er fast (bortset fra en eller to årlige justeringer for at tage højde for udviklingen i priserne og de nationale embedsmænds købekraft). Som følge heraf varierer budgetudgiften udtrykt i ECU hver måned. Med indførelsen af euroen forsvinder denne kursrisiko derfor for alle lønninger og pensioner, der udbetales til ansatte, der gør tjeneste i et deltagerland
 - købekraftsækvivalens er sikret gennem justering af lønningerne for ansatte, der gør tjeneste uden for Bruxelles/Luxembourg. Til dette formål benyttes en justeringskoefficient, som kombineret med en fast valutakurs tager højde for det generelle prisniveau sammenlignet med Bruxelles/Luxembourg.
14. Størstedelen af EU's ansatte er koncentreret i nogle få medlemsstater. Nogle nationale valutaer vejer derfor mere end proportionalt i den samlede vægtning. Således gør henved 90% af de 29 650 EU-ansatte i de forskellige institutioner og organer tjeneste i Bruxelles eller Luxembourg. Et flertal af pensionisterne (55% af de 8 350 pensionister) bor også i Belgien eller Luxembourg. Omfanget af konsekvenserne af overgangen vil således primært afhænge af, om Belgien og Luxembourg deltager i den monetære union. Visse andre udgiftsposter er nært knyttet til lønsystemet (se bilag 4) og vil blive berørt på tilsvarende vis.

⁶ Generelt gælder de samme bestemmelser for pensioner, som beregnes på tilsvarende vis.

⁷ EU-ansatte, der gør tjeneste i lande uden for EU, aflønnes som hovedregel i BEF med mulighed for at omveksle en del af deres løn til den lokale valuta.

15. Som forholdene er nu, er lønskalaen samt alle de øvrige finansielle beløb (tærskelbeløb, maksimumsbeløb osv.) i vedtægten udtrykt i BEF. Hvis Belgien bliver en del af euroområdet, vil omvekslingen af disse beløb til eurobeløb til den officielle omregningskurs - hvis der ikke vedtages yderligere lovgivning - først ske ved overgangsperiodens udløb (31.12.2001), hvis man følger bestemmelserne i forordningen om indførelse af euroen⁸.

På grund af den symbolske værdi og politiske betydning, der knytter sig til aflønningen af EU's ansatte, vil det være hensigtsmæssigt at sikre, at alle bestemmelser i vedtægten udtrykkes i euro fra starten af tredje fase (1.1.1999). Denne umiddelbare overgang til euroen vil blive gennemført ved en horisontal overgangsbestemmelse (se omtalen af lønninger og pensioner i bilag 8), der nedsætter overgangsperioden til nul på dette bestemte område og på denne måde foregriber overgangen til euro i alle beløbsangivelser, der nu er udtrykt i BEF. En sådan bestemmelse sikrer, at der fra og med den 1.1.1999 sker en omstilling af den valutaenhed, hvori de juridiske rettigheder inden for løn- og pensionsområdet fastsættes og udtrykkes (til forskel fra den valutaenhed, som lønningerne faktisk udbetales i). Det skal desuden bemærkes, at selv om denne transaktion ikke udgør en materiel ændring (hvad angår de slutbeløb, der udbetales til de ansatte), vil lønsedlerne dog blive udtrykt i euro, og lønninger og pensioner vil blive udbetalt i euro i deltagerlandene og i national valuta i ikke-deltagerlande.

16. Endelig vil der blive igangsat en omfattende og nøje forberedt oplysningskampagne, der giver EU's ansatte en bred orientering om euroen i almindelighed og om ændringen af denomineringen af deres løn og pensioner i særdeleshed. Kampagnen bør igangsættes i god tid inden den 1.1.1999 og forberedes i et samarbejde med fagforeningerne. En særlig oplysningsindsats bør gøres over for EU's pensionister, som formentlig har mindre nem adgang til information. Kampagnen skal tilrettelægges og igangsættes på samme tid i alle EU's institutioner.

C. OMLÆGNINGEN AF EU-LOVGIVNINGEN

C.1. DEN RETLIGE RAMME FOR EUROEN

17. Den retlige ramme for overgangen til euroen udgøres af de to euroforordninger⁹ (se kort beskrivelse i bilag 5). Forordningerne vil sikre en gnidningsløs overgang baseret på princippet om retlig kontinuitet. Ud over at fastsætte regler for visse praktiske spørgsmål (f.eks. omregning og afrunding) opstiller forordningerne også de grundlæggende monetære retsregler i deltagerlandene.

⁸ Artikel 14 i Rådets forordning .../98 om indførelse af euroen baseret på EF-traktatens artikel 109 L, stk. 4, som vil blive vedtaget i midten af 1998, når der er truffet beslutning om, hvilke medlemsstater der deltager. Se også Rådets resolution af 7. juli 1997 om den retlige ramme for indførelsen af euroen (EFT C 236 af 2.8.1997, s. 7-12).

⁹ 1. Rådets forordning nr. 1103/97 af 17.6.1997 baseret på EF-traktatens artikel 235 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen (EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1-3).
2. Rådets forordning .../98 om indførelse af euroen baseret på EF-traktatens artikel 109 L, stk. 4, som vil blive vedtaget i midten af 1998, når der er truffet beslutning om, hvilke lande der skal deltage. Se også Rådets resolution af 7. juli 1997 om den retlige ramme for indførelsen af euroen (EFT C 236 af 2.8.1997, s. 7-12).

Hvad angår erstatningen af monetære henvisninger i retlige instrumenter (f.eks. love, kontrakter osv.) gælder følgende bestemmelser:

- pr. 1.1.1999 bliver henvisninger til ECU'en til henvisninger til euroen i forholdet 1:1
 - pr. 1.1.2002 læses henvisninger til nationale valutaenheder som henvisninger til euroenheder til omregningskursen.
18. EU-lovgivningen bliver direkte berørt af de to euroforordninger. En søgning i Celex-databasen, der omfatter samtlige EU-retsakter (herunder også internationale aftaler), har vist, hvilke dokumenter (i alt ca. 4 000) der vil blive berørt af overgangen, dvs. dokumenter, der indeholder henvisninger af monetær art (beløb udtrykt i ECU eller national valuta, henvisninger til rentesatser eller valutakurser, omregnings- eller afrundingsbestemmelser osv.). Kommissionen har foretaget en omfattende granskning af disse dokumenter, så det sikres, at de alle er fuldt "euroforenelige" pr. 1.1.1999. Det har vist sig, at langt størstedelen af dokumenterne blot indeholder simple henvisninger til ECU-beløb. På administrativt plan er der desuden foretaget en granskning af kontrakter og andre aftaler, der er indgået med tredjeparter (leverandører, tjenesteydere, eksperter osv.).

C.2. HOVEDKONSEKVENSERNE FOR EU-LOVGIVNINGEN AF INDFØRELSEN AF EUROEN

a) Henvisninger til beløb, maksimumsbeløb, tærskelbeløb osv. udtrykt i ECU

19. Den første og mest indlysende konsekvens for EU-lovgivningen følger af, at ECU'en udskiftes med euroen pr. 1.1.1999. Teknisk set er denne omstilling forholdsvis nem at foretage, fordi omregningsforholdet på 1:1 modsat de nationale valutaer i forvejen er kendt og ligger fast.

Hvis der er tale om simple henvisninger, hvor det aftalte EU-tal for f.eks. minimumskapitalen i et kreditinstitut er fastsat til 5 mio. ECU, er det klart, at fra og med 1.1.1999 vil tallet i direktivet retligt set være blevet ændret til 5 mio. euro som følge af euroforordningerne, uden at der i øvrigt er behov for yderligere skridt på EU-plan eller nationalt plan, forudsat at den nationale lovgivning er i overensstemmelse med EU-lovgivningen. Simple henvisninger er henvisninger til løbende værdier, hvor værdien af ECU-beløbet til enhver tid skal overholdes i et ækvivalent beløb i national valuta (f.eks. i forbindelse med en forordning eller et direktiv, som skal anvendes i alle medlemsstaterne).

20. Sagen kompliceres, hvis der til en fælles beløbsangivelse i ECU i et EU-retligt instrument er knyttet (som det ofte er tilfældet) en klausul om omregning til de respektive nationale valutaer. Sådanne klausuler omfatter typisk en referencedato (eller formel) for omregning af ECU-beløb til national valuta, ofte med et vist råderum til de nationale myndigheder til at foretage op- eller nedrundning (f.eks. på op til 10% af beløbet), så man når frem til praktiske beløbsangivelser i national valuta. Det omregnede beløb fastfryses derefter indtil den næste revision efter et, to, tre eller undertiden flere år (revisionsklausul). I nogle tilfælde stiller klausulen krav til medlemsstaterne om at foretage en justering, hvis dens valuta har udvist udsving, der har oversteget en vis tolerancemargen, hvilket kan føre til revisioner uden faste mellemrum og reelt på forskellige tidspunkter og med forskellig frekvens i hver

enkelt medlemsstat. Andre klausuler igen benytter en omregningskurs, der skal gælde på en bestemt dato uden nogen mulighed for revision. Tabellen i bilag 6 viser eksempler på de mest almindeligt anvendte omregningsklausuler i EU-lovgivningen.

21. To principper skal lægges til grund ved fortolkningen af de relevante lovtekster:
- efter princippet om retlig kontinuitet bør beløb, som allerede er blevet fastsat ved et direktiv på nationalt plan for en på forhånd fastsat periode, rimeligvis ikke ændres umiddelbart efter indførelsen af euroen. Efter dette princip kunne de forskellige beløb i nationale valutaenheder bibeholdes i en vis tid i løbet af overgangsperioden, ikke mindst fordi de nationale valutaenheder fortsat på grundlag af “ingen tvang, intet forbud”-princippet vil være referencen i de enkelte medlemsstater frem til udgangen af 2001
 - efter princippet om retlig kohærens (og lige behandling af deltagerlandene) er det et åbent spørgsmål, om alle sådanne harmoniserede EU-beløb skal have nyt omregningsgrundlag fra den 1.1.1999, så deltagerlandene benytter identiske værdier fra det tidspunkt og fremefter og derved sikrer lige behandling af dem. Op- og nedrundingsmuligheden ville derefter blive ugyldig for deltagerlandene, fordi det ikke længere vil være muligt at foretage omregning til en anden kurs end den uigenkaldeligt fastlåste kurs.
22. Den foretrukne løsning vil være underlagt ovennævnte retsprincipper. Resultatet vil afhænge af, hvordan lovgivningen nøjagtigt er formuleret. Eftersom sådanne monetære omregningsklausuler findes i stort tal og mange afskygninger, har Kommissionen udarbejdet nogle retningslinjer og beslutningskriterier, der beskrives nedenfor, og som har til formål at sikre en ensartet omregning fra ét politikområde til et andet og undgå unødvendig lovgivning. Inden for visse politikområder er problematikken allerede blevet drøftet med medlemsstaterne for at få et billede af de praktiske følgevirkninger.

I de tilfælde, hvor beløb i EU-lovgivningen giver anledning til betalingsforpligtelser (f.eks. fra EU's budget), taler meget for lige behandling efter princippet om retlig kohærens og derved for den tidligst mulige omstilling (dvs. pr. 1.1.1999).

Hvis der er tale om beløb, der benyttes som retlig henvisning (f.eks. tærskelbeløb, maksimumsbeløb osv.), vil situationen bl.a. afhænge af, om retsakten indeholder en klausul om automatisk revision eller om valutakursudsving (hvilket ikke systematisk er tilfældet), og om op- og nedrundning tillades:

- hvis der ikke findes en revisionsklausul (f.eks. om revision på en bestemt dato), kunne kontinuitetsprincippet føre til, at beløb i den nationale valuta aldrig, selv ikke efter den 1.1.2002, ville blive omregnet til euro i deltagerlandene. I så fald vil det være på sin plads at tage specifikke retlige skridt (f.eks. ændring af omregningsklausulen, eventuelt kombineret med en automatisk revisionsklausul for de potentielle deltagerlande), så der opnås identiske euroværdier, i det mindste fra og med den 1.1.2002
- hvis der er tale om revisioner med faste intervaller (f.eks. revisioner på tidspunkter, der på forhånd er fastsat i retsakten), bør den grundlæggende metode den 1.1.1999 formentlig baseres på kontinuitetsprincippet frem til den første revision efter denne dato. Ved denne første revision finder revisionsklausulen så

generelt ikke længere anvendelse på deltagerlandene, for så vidt som den har mistet sit formål (den sigter mod at kompensere for udsving i valutakursen), og omregningskurserne finder som følge heraf direkte anvendelse. Revisionsproceduren er dog uforandret for de potentielle deltagerlandes vedkommende

- hvis der er tale om revisioner med variable intervaller (f.eks. valutakursudsvingsklausuler), er formålet med bestemmelsen at holde de nationale beløb så tæt som praktisk muligt på tallene i EU-lovgivningen. Klausuler af denne art finder derfor ikke længere anvendelse i deltagerlandene med virkning fra den 1.1.1999, og deltagerlandene bør derfor justere beløbsangivelser i deres nationale valuta til det beløb i national valuta, der svarer til beløbet i EU-lovgivningen
 - medlemsstaterne må dog fortsat benytte op- og nedrundingsklausuler, hvis de ønsker det, fordi det grundlæggende formål med sådanne klausuler (nemlig at fastsætte hensigtsmæssige beløb i nationale valutaenheder) fortsat har gyldighed i overgangsperioden. For deltagerlandene mister sådanne klausuler dog deres formål efter overgangsperiodens udløb, og de medlemsstater, der har besluttet at gøre brug af dem, bør derfor tage skridt til at sikre, at de eurobeløb, der findes i EU-lovgivningen, også anvendes i den nationale lovgivning senest den 1.1.2002. Af hensyn til den overordnede konsekvens vil det ofte være ønskeligt, at deltagerlandene afstår fra at gøre brug af muligheden for op- eller nedrundning.
23. Hvis de ovenfor beskrevne retningslinjer anvendes konsekvent, vil de kunne sikre kohærens i EU-lovgivningen. I de tilfælde, hvor resultatet ikke anses for hensigtsmæssigt fra et politisk synspunkt, vil der blive fremlagt særlige foranstaltninger (f.eks. ændringsforslag og endog ny lovgivning). Retningslinjerne beskrives mere indgående i bilag 7. Resultatet af Kommissionens detaljerede gennemgang af EU-lovgivningen og de supplerende foranstaltninger, der måtte blive truffet, er beskrevet i en serie tekniske beskrivelser (se bilag 8), der dækker forskellige områder af EU's politik. Beskrivelserne illustrerer desuden, hvordan retningslinjerne anvendes.

I de fleste tilfælde har beskrivelserne form af "forklarende noter", der giver en juridisk fortolkning af betydningen og virkningen af de forskellige klausuler på baggrund af indførelsen af euroen. I andre tilfælde beskriver de, hvorfor og hvornår Kommissionen agter at fremsætte lovgivning. I en række tilfælde har Kommissionen allerede drøftet forskellige juridiske fortolkninger med medlemsstaterne, f.eks. på udvalgmøder. Alle disse dokumenter er tilgængelige¹⁰.

Derudover kræver megen EU-lovgivning implementering fra medlemsstaternes side (f.eks. gennemførelse af et direktiv i en national retsakt, regelmæssig ajourføring efter behov af klausuler om løbende værdi i direktiver). Disse retsakter bør løbende overvåges af medlemsstaterne for overensstemmelse.

24. Der findes talrige henvisninger i EU-lovgivningen til de nationale valutaer. Disse henvisninger bliver dog ikke forældede i deltagerlandene alene af den grund, at en række medlemsstater vil have den samme valuta fra den 1. januar 1999. De

¹⁰ Forsikringskomitéen (XV/2049/97), Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning (XV/1057/97), Det Rådgivende Udvalg for Offentlige Aftaler (CC/97/11 og CC/97/26), Den Rådgivende Gruppe om Regnskabslovgivning (XV/7002/97).

vedbliver klart at have fuld retsvirkning for de potentielle deltagerlande; for deltagerlandenes vedkommende henviser de klart til euroen som valuta og vil generelt blive fortolket som henvisende til euroens nationale valutaenhed frem til år 2002.

b) Tilfælde, der kræver en særlig løsning

25. I et lille mindretal af tilfælde, som er blevet gransket, vil kontinuitetsprincippet medføre et utilfredsstillende resultat, enten fordi det ikke løser et teknisk problem, eller fordi det fører til en juridisk eller økonomisk uregelmæssighed. Disse tilfælde er forholdsvis begrænsede i antal og må søges løst fra sag til sag. De kræver ofte særlovgivning og er også omfattet af bilag 8.

Et eksempel er de problemer, der kan opstå, hvor der henvises til en bestemt rentesats (f.eks. i forbindelse med straffebestemmelser). Nogle af disse satser vil ikke længere være i brug, når euroen er blevet indført. I nogle tilfælde vil det være nødvendigt med en større ændring, f.eks. i forbindelse med det nuværende system med minimumsrentesatser (benævnt CIRR-satser), som gælder for de forskellige valutaer, der henvises til i OECD's arrangement vedrørende officielt støttede eksportkreditter. Euroens fremkomst vil kræve en omlægning af de nugældende metoder for fastsættelse af disse minimumssatser for deltagerlandenes vedkommende (se omtalen af eksportkreditter i bilag 8).

c) Konsekvenserne for aftaler med tredjelande

26. Der findes en lang række bilaterale aftaler mellem EU og tredjelande inden for diverse områder (f.eks. forsikring, fiskeri osv.). Normalt indeholder disse aftaler monetære henvisninger og bliver derfor berørt af indførelsen af euroen. Mens de indtil udgangen af 1998 vil være baseret på finansielle forpligtelser og henvisninger udtrykt i ECU, vil de uden nogen indgriben fra nogen side automatisk blive konverteret til euro ved euroforordningerne. Som et resultat af den internationale monetære lovgivning, som i vide kredse anerkendes som dækkende ECU'en, er der formelt set ikke noget behov for at "forhandle" overgangen til euroen med de implicerede tredjelande. Dette er et held, fordi der ville være behov for langvarige procedurer, hvis man formelt skulle ændre disse aftaler. I praksis ville det være nyttigt, hvis de implicerede tredjelande blev informeret i en vis udstrækning inden den 1.1.1999 (se omtalen af internationale aftaler i bilag 8).

D. OPERATIONELLE ASPEKTER AF OVERGANGEN

D.1. LIKVIDITETS- OG FINANSSTYRINGEN

27. Som følge af den situation, der er beskrevet i afsnit B.1., hvor praktisk taget alle indgående indtægter er denomineret i nationale valutaer, mens omtrent halvdelen af udgifterne udbetales i ECU, står Kommissionens finansafdeling på nuværende tidspunkt med et stort og strukturelt betinget underskud af ECU. På grund af dette ECU-underskud må finansafdelingen hvert år købe mellem 33 og 35 mia. ECU på det åbne marked, normalt ved brug af valutaen i de medlemsstater, der er netto-bidragydere til budgettet. Overgangen til euroen og den ledsagende tilstrømning af ressourcer i euro vil lukke dette "hul" og drastisk reducere behovet for disse massive valutaopkøb. Fra og med starten på tredje fase vil Kommissionens transaktioner i fremmed valuta således udgøre en betydelig mindre del af budgetindtægterne og betalingerne end hidtil. Betydningen af denne reduktion vil især

afhænge af, hvor store euroområdet og ikke-euroområdet bliver i forhold til hinanden.

28. En anden faktor vil bidrage til denne reduktion i transaktionerne i fremmed valuta. Medlemsstaterne indbetaler deres bidrag til budgettet via "egen indtægt"-konti, som enten føres i finansministeriet i den pågældende medlemsstat eller i centralbanken. Kommissionens finansafdeling trækker derefter på disse konti for at dække EU's betalingsforpligtelser. En eller to gange om måneden udsteder Kommissionen en række overførselsordrer mellem disse konti, så det sikres, at saldoen på disse femten konti stort set svarer til hver enkelt medlemsstats budgetbidrag¹¹. De valutatransaktioner, der følger af denne månedlige udligning (der på nuværende tidspunkt beløber sig til ca. 1,5 mia. ECU pr. måned i gennemsnit), vil blive stærkt reduceret fra den 1. januar 1999 og fremefter, fordi mange overførsler simpelthen vil blive udført i euro uden noget behov for valutaomregning.
29. Den samlede reduktion i antallet af valutaer, der følger af indførelsen af euroen, vil få andre gunstige virkninger for valuta- og regnskabsstyringen. Kommissionen fører på nuværende tidspunkt mindst to forretningsbankkonti i hver medlemsstat, hvoraf den ene benyttes til transaktioner i den nationale valuta, mens den anden benyttes til ECU-transaktioner. I deltagerlandene vil de to konti til sidst (senest den 1.1.2002) blive slået sammen til én. Det overvejes aktivt at foretage denne forenkling på et tidligere stadium i overgangsperioden. Der foregår løbende drøftelser med penge- og finansieringsinstitutionerne om de praktiske aspekter af betalingstransaktioner i overgangsperioden og derefter.
30. I sin rolle som låntager under EF-, EKSF- og Euratom-traktaterne vil Kommissionen afgøre sin stilling til redenominering af sine udestående gældsemissioner til euro i lyset af deltagerlandenes beslutning vedrørende spørgsmålet om redenominering. Som forholdene er nu, vil størstedelen af EF's, EKSF's og Euratoms gæld være tilbagebetalt inden 1999. Størstedelen af restgælden er denomineret i ECU og kræver ingen særlige initiativer i forbindelse med overgangen. Den resterende del af restgælden udgøres af mindre emissioner, og redenominering anses som følge heraf ikke for at være en afgørende prioritet.

På udlånssiden kan det tænkes, at debitorerne er villige til at acceptere, at deres gæld redenomineres til euro. Debitorer vil også blive mindet om deres ret til at omlægge alle betalinger i tilknytning til lån udtrykt i et deltagerlands valuta til euro.

31. Kommissionen agter via sin finansafdeling at etablere et samarbejde med ECB om de finansielle transaktioner, især med det formål yderligere at forenkle og rationalisere den nuværende pengestrøm i videst muligt og hensigtsmæssigt omfang. Kommissionen fører for øjeblikket drøftelser med EMI om, hvordan den på frivillig basis kunne deltage i ECB's fremtidige system for indberetning af store valuta-transaktioner, som vil være et af ECB's pengepolitiske overvågningsinstrumenter.

¹¹ Dette udligningskrav følger af bestemmelserne i artikel 12, stk. 4, i Rådets forordning nr. 1552/89 af 29.5.1989 om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter.

D.2. STATISTIKKER

32. Mange af Eurostats tidsserier er udtrykt i monetære enheder og berøres derfor direkte af overgangen. Nogle af disse monetære serier er udtrykt i nationale valutaer (primærserier), mens andre er udtrykt i ECU (fælles referenceserier). Førstnævnte er i reglen primærserierne, mens sidstnævnte mest benyttes i sammenligninger og/eller sammenregninger (f.eks. beregning af EU's BNP). Andre serier, f.eks. prisindeksserierne, berøres også, dog kun indirekte.
33. Eurostats forberedende arbejde med de praktiske konsekvenser af overgangen til euroen er blevet udført inden for rammerne af arbejdsgruppen om statistik i EMI (hvor IMF og BIS også deltog). Medlemsstaterne har også været tilknyttet dette arbejde via udvalget om monetære, finansielle og betalingsbalancestatistikker. Derudover har Eurostat foreslået, at der oprettes en særlig LEG ("Leadership Group", en ny form for partnerskab mellem Kommissionen og medlemsstaterne) om euroen. LEG skal udarbejde input, som kan være en hjælp for medlemsstaterne med at omlægge deres nationale statistikker til euroen. På nuværende tidspunkt står INSEE i Frankrig i spidsen for gruppen, mens Finland, Tyskland, Italien, Luxembourg, Nederlandene og Spanien også er repræsenteret.
34. De vigtigste operationelle konklusioner, Eurostat er nået frem til, er:
- primærtidsserier (udtrykt i nationale valutaer) for deltagerlandene vil blive tilpasset ved at dividere dem med omregningskursen, når der er tale om data, der vedrører situationen før den 1.1.1999 (data udtrykt i potentielle deltagerlandes valutaer er uforandrede); derved sikres kontinuitet i statistikkerne, og alle de statistiske karakteristika ved serierne forbliver intakt (f.eks. vækstrater osv.). Tre andre løsningsmodeller drøftes fortsat (fastholdelse af uensartede serier, kun offentliggørelse af data i ECU, udarbejdelse af en særlig løsning for hver serie)
 - fælles referencetidsserier (udtrykt i ECU) forbliver uforandrede, når der er tale om tal før 1999. Senere data vil blive udtrykt i euro
 - nye statistiske sammenregninger vil blive udarbejdet for euroområdet sammen med de tilsvarende statistikker for de potentielle deltagerlande, som endnu ikke tilhører euroområdet.

Disse henstillinger vedrører kun offentliggørelse af data. En fælles omregningsmetode for hele det europæiske statistiske system er at foretrække.

35. Valutakurser fastsættes og offentliggøres til mange forskellige formål, især som henvisninger i retsakter. Efter anmodning fra markedsaktørerne om, at et officielt og autoritativt organ dagligt offentliggør referencekurser for euroen, har EMI tilkendegivet, at det agter at foreslå, at ESCB skal have ansvaret for at offentliggøre disse kurser (jf. EMI's meddelelse fra den 1. juli 1997). Derved sikres endvidere retlig kontinuitet i forhold til Kommissionens nuværende daglige offentliggørelse af ECU-kurserne, som der ofte henvises til i EU-lovgivningen.

Man skal desuden være opmærksom på behovet for passende referencerentesatser for euroen, især fordi de anvendes inden for bestemte områder (eksportkreditter ...) og af eksterne brugere. Derved sikres der desuden kontinuitet i forhold til den

nuværende ECU-rentekurvemodel. Forskellige tekniske og metodologiske spørgsmål er for øjeblikket under overvejelse.

D.3. INFORMATIK

36. Indførelsen af euroen vil få konsekvenser for informationssystemerne i de forskellige EU-institutioner, hvilket ligeledes gælder overgangen til det nye årtusinde, som sker på næsten samme tidspunkt. De nødvendige tilpasninger i edb-programmer er generelt set forberedt og gennemført på decentralt plan.

I Kommissionen er der nedsat en særlig arbejdsgruppe "Euro/år 2000", som skal hjælpe de forskellige tjenestegrene med at forberede deres systemer på begge begivenheder. Gruppen er ved at udarbejde en oversigt over alle større systemer og programmer, som vil blive berørt af en af disse to begivenheder. Af den første analyse fremgår det, at indsatsen på informatikområdet i relation til euroen vil blive koncentreret om følgende områder: statistiske databaser, likviditetstransaktioner (budgetindtægter og betalinger), opfølgning af kontrakter og de agromonetære systemer. Inden for hvert af disse områder ventes det, at det forberedende arbejde vil være afsluttet i tide til overgangen til tredje fase.

Endelig er Kommissionen ved at forberede integreringen af eurosymbolet i Kommissionens standardinformatikkonfigurationer.

D.4. ANDET

37. Efterhånden som starten på tredje fase nærmer sig, bliver Kommissionen mere og mere involveret i informations- og kommunikationsaktiviteter i relation til de praktiske aspekter af overgangen og forberedelsen af virksomhederne og borgerne på begivenheden. Tekniske dokumenter om juridiske eller finansielle emner, som oprindeligt er blevet udarbejdet til intern brug i Kommissionen, er ofte af interesse for udenforstående. Dokumenter af denne art udbredes derfor i stigende grad uden for institutionen, specielt hvis de kan hjælpe tredjeparter med at forberede sig på omstillingen. Nogle af disse interne rapporter er faktisk resultatet af specifikke forespørgsler eller anmodninger til Kommissionen om udredninger.

En specialserie af eurorelaterede publikationer er for nylig blevet udsendt under titlen "EURO PAPERS"¹² med det sigte at formidle dokumenter af teknisk og praktisk art. Den nye specialserie har til formål at bistå de økonomiske aktører og andre parter i deres forberedelser på overgangen til euroen. Derudover benyttes "EUROPA", Kommissionens officielle Internet-server, og især EURO-webstedet (<http://euro.eu.int>) i stigende grad til formidling af disse dokumenter og andet informationsmateriale til offentligheden.

38. Eftersom alle EU-institutioner og -organer berøres af overgangen til euroen, om end i varierende grader, er der blevet oprettet et uformelt interinstitutionelt net af kontaktpunkter til fremme af informationsudveksling og -formidling. Nettet skal også sikre, at der sker en koordination af alle aktiviteter af fælles interesse (f.eks.

¹² Nr. 1: "Eksterne aspekter af Den Økonomiske og Monetære Union", nr. 2: "Regnskabsføring af indførelsen af euroen", nr. 3: "Konsekvenserne af indførelsen af euroen for kapitalmarkederne", nr. 4: "Retlig ramme for brugen af euroen", nr. 5: "Rundbordsdrøftelse af de praktiske aspekter af overgangen til euroen", nr. 6: "Checkliste om indførelsen af euroen for virksomheder og revisorer".

informationskampagner om euroen over for de ansatte). Andre fora for interinstitutionelt samarbejde er "Collège des chefs d'administration" (der specielt behandler lønsspørgsmål) og "Comité Interinstitutionnel de l'Informatique".

E. KONKLUSIONER

39. Kommissionens samlede vurdering af virkningen og de praktiske konsekvenser af overgangen til euroen er i det væsentlige positiv, både med hensyn til virkningen på EU's politik og på Kommissionens og EU-institutionernes interne funktion:

- virkningen på EU-budgettet vil blive gunstig, både på indtægts- og udgiftssiden, idet f.eks. den kursrisiko, der bæres af EU-budgettet, vil blive væsentligt reduceret, valutastyringen vil blive forenklet osv.
- visse områder af EU's politik vil blive betydeligt forenklet, hvilket det agromonétaire system nok er det bedste eksempel på
- selv om der skal udføres visse specifikke opgaver for at forberede en problemfri omstilling, synes omstillingsindsatsen at være ganske rimelig i forhold til fordelene. F.eks. vil der kun være en yderst begrænset omstillingslovgivning, og den operationelle omstilling ventes ikke at medføre nogen forstyrrelser, forudsat at det igangværende forberedelsesarbejde videreføres som planlagt.

Hvad den lovgivningsmæssige omstilling angår, har medlemsstaterne en større rolle at spille. Denne opgave skal løses som led i den samlede revision af den nationale lovgivning, i nogle tilfælde med virkning fra den 1.1.1999, men i de fleste tilfælde med virkning fra 2002 og fremefter.

40. EU's omstillingsindsats vil primært ligge før den 1.1.1999. På nationalt/regionalt/lokalt plan forholder det sig omvendt. Der er omstillingsindsatsen spredt over hele overgangsperioden og i nogle få tilfælde skoncentreret hen imod afslutningen af denne periode (1.1.2002), hvor de nationale valutaenheder begynder at forsvinde. Eftersom EU's finansielle transaktioner for størstedelens vedkommende er ECU-baserede, sker overgangen til euroen næsten udelukkende den 1.1.1999, altså uden overgangsperiode. På trods af, at de fleste tilpasninger således sker i begyndelsesfasen, vil indførelsen af euroen ske smidigt og velorganiseret for EU-politikens og EU-lovgivningens vedkommende. Det samme vil være tilfældet med de forskellige EU-institutioners interne organisation og funktion.

BETALINGER FRA 1996-BUDGETTET

Under- sektioner	Beskrivelse	Betalingen i ECU		Betalingen i nationale valutaer		Total	
		Mio. ECU	%	Mio. ECU	%	Mio. ECU	%
Del A	Driftsbevillinger	639,80	24,03 %	2023,10	75,97 %	2662,90	100,00 %
Del B	Aktionsbevillinger						
B0	Sikkerhedsstillelse, reserver	936,40	100,00 %	0	0 %	936,40	100,00 %
B1	EUGFL, Garantisektionen	40,10	0,10 %	39041,80	99,90 %	39081,90	100,00 %
B2	Strukturforanstaltninger, struktur- og samhørighedsudgifter, finansieringsmekanisme, andre landbrugs- og regionalforanstaltninger, transport samt fiskeri	24142,30	98,00 %	493,60	2,00 %	24635,90	100,00 %
B3	Uddannelse, ungdom, kultur, det audiovisuelle område, information og andre sociale foranstaltninger	654,30	95,55 %	30,50	4,45 %	684,80	100,00 %
B4	Energi, Euratoms nukleare sikkerhedskontrol og miljø	163,80	94,35 %	9,80	5,65 %	173,60	100,00 %
B5	Forbrugerbeskyttelse, det indre marked, industri og transeuropæiske net	538,20	96,68 %	18,50	3,32 %	556,70	100,00 %
B6	Forskning og teknologisk udvikling	2615,90	90,27 %	281,90	9,73 %	2897,80	100,00 %
B7	Samarbejde med udviklingslande og andre tredjelands	3642,20	97,07 %	110,10	2,93 %	3752,30	100,00 %
B8	Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik	51,40	100,00 %	0	0 %	51,40	100,00 %
I alt del B		32784,60	45,05 %	39986,20	54,95 %	72770,80	100,00 %
I alt del A + B		33424,40	44,31 %	42009,30	55,69 %	75433,70	100,00 %

BETALINGER FRA DEL A I 1996-BUDGETTET

Beskrivelse		Betalinger i ECU		Betalinger i nationale valutaer		Total	
		Mio. ECU	%	Mio. ECU	%	Mio. ECU	%
Under-	sektioner						
A1	Udgifter vedrørende personer, der er knyttet til institutionen	94,20	5,54 %	1606,90	94,46 %	1701,10	100,00 %
A2	Ejendomme, materiel og forskellige driftsudgifter	165,80	47,50 %	183,20	52,49 %	349,00	100,00 %
A3	Udgifter ved institutionens udførelse af særlige opgaver	193,80	97,05 %	5,90	2,95 %	199,70	100,00 %
A4	Interinstitutionelt samarbejde, interinstitutionelle tjenester og aktiviteter	50,40	64,53 %	27,70	35,47 %	78,10	100,00 %
A5	Databehandling	95,20	97,64 %	2,30	2,36 %	97,50	100,00 %
A6	EF-delegationernes personale- og driftsudgifter	14,60	8,59 %	155,30	91,41 %	169,90	100,00 %
	Publikationskontoret	25,80	38,17 %	41,80	61,83 %	67,60	100,00 %
I alt del A		639,80	24,03 %	2023,10	75,97 %	2662,90	100,00 %

**Konsekvenser af overgangen til euroen for områder,
der styres uafhængigt af EU-budgettet**

A. EKSF

A.1. Indtægter og udgifter

Der findes to former for budgetindtægter:

- afgifterne på produktionen af kul og stål, som indbetales af virksomhederne inden for de to sektorer; disse afgifter ventes dog at blive afskaffet fra og med 1998
- finansielle indtægter hidrørende fra investeringer af EKSF-reserverne (primært garanti-fonden for lån).

Udgifterne omfatter følgende områder:

- sociale foranstaltninger (omskoling, sociale boliger til kul- og stålarbejdere)
- forskningsprogrammer inden for de to sektorer
- rentetilskud til jobskabende omstillingslån.

Eftersom EKSF har et budget baseret på forpligtelser, opføres alle udgiftsposter alene som forpligtelser. Forpligtelser, der henstår til betaling, opføres på passivsiden i EKSF-balancen og betales efterfølgende (eller ophæves helt eller delvis).

A.2. Retsgrundlag

I retsgrundlaget for EKSF's budgetaktiviteter¹³ fastsættes det, at afgifter på EKSF-produkter udtrykkes i europæiske regningsenheder (senere konverteret til ECU ved beslutning 3334/80/EKSF), og at alle udgifter også skal udtrykkes i europæiske regningsenheder (nu ECU). Som følge heraf bæres alle kursrisici fuldt ud af bidragyderne til og modtagerne fra EKSF-budgettet. Selv hvor betalingsanmodninger er udtrykt i national valuta, er de begrænset til den oprindeligt aftalte modværdi i ECU, uanset hvordan kursudviklingen mellem den pågældende valuta og ECU'en i øvrigt har været. Eftersom henvisninger til ECU'en ved euroforordningerne automatisk konverteres til henvisninger til euroen, kræves ingen særlige foranstaltninger for at sikre en problemfri overgang til euroen.

B. Den Europæiske Udviklingsfond (EUF)

B.1. Indtægter

Medlemsstaternes bidrag indbetales i ECU undtagen Tysklands, der indbetales i national valuta. Alle henvisninger i Lomé-konventionen er også udtrykt i ECU. Overgangen til euroen vil således ske automatisk og uden tilsyneladende at volde nogen vanskeligheder.

¹³ Artikel 49 og 50 i EKSF-traktaten suppleret med beslutning 2/52/EKSF og beslutning 3/52/EKSF (EKSF-indtægter) og beslutning 3289/75/EKSF (udgifter).

B.2. Betalinger

Alle bankkonti og de fleste budgettransaktioner er ECU-baserede. En vis andel af transaktionerne foregår i medlemsstaternes valuta og lejlighedsvis også i andre valutaer (USD, JPY, ...).

Lokale projekter betales ofte i valutaen i det AVS-land, hvori projektet gennemføres. Efter aftale med lokale banker er de konti, EUF fører i disse lande, dog altid udtrykt i EU-valutaer, og omregningen af disse konti til euro skulle ske uden problemer.

Anslåede agromonetære afvigelser for 1997 baseret på situationen pr. 1.10.1997

BEF	DKK	DEM	GRD	PTE	FRF	FIM	NLG	IEP	ITL	ATS	ESP	SEK	GBP
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

A. Agromonetære afvigelser mellem den repræsentative markedskurs og landbrugsomregningskursen (% af landbrugsomregningskursen)

1) for markedspriser og -beløb	0,82	0,79	0,77	0,37	0,10	1,19	2,54	0,78	0,09	2,67	0,75	0,67	5,25	1,09
2) for hektarstøtte for markafgrøder	0,58	3,25	-0,90	0,37	0,10	1,19	2,54	-0,85	8,56	11,23	-0,91	0,67	8,91	15,03
3) for storkreaturstøtte og strukturstøtte	0,58	3,25	-0,90	0,37	0,10	1,19	2,54	-0,85	8,56	5,37	-0,91	0,67	15,02	14,38

B. Årlige udgifter ved en 1% afvigelse¹⁴ (mio. ECU/%)

1) for markedspriser og -beløb	11,33	6,83	22,84	19,21	3,00	32,59	1,16	14,98	10,05	27,83	1,74	19,07	1,26	11,41
2) for hektarstøtte for markafgrøder	1,56	6,11	30,88	5,44	1,86	46,47	2,12	1,39	1,09	18,28	3,35	16,65	4,31	16,20
3) for storkreaturstøtte og strukturstøtte	1,34	0,64	6,61	1,07	2,20	11,53	2,05	0,38	7,25	5,06	3,61	6,45	1,61	7,11

C. Samlede årlige udgifter¹⁵ (mio. ECU)

til agromonetære afvigelser	10,90	27,32	-16,1	9,57	0,68	108,06	13,50	10,20	72,27	306,67	-5,05	28,34	69,21	358,15
I alt EU-15 (mio. ECU)	993,72													

¹⁴ Anslået på basis af 1997-budgettet.

¹⁵ Del C beregnes ved at multiplicere de tilhørende beløb i del A og B i tabellen og sammenregne de tre produkter, der herved fremkommer.

**Konsekvenser af overgangen til euroen for lønningerne:
relaterede spørgsmål**

1. Lønninger uden for EU

Disse lønninger udbetales i BEF justeret med den justeringskoefficient, der gælder for Belgien. Efter anmodning kan en del af lønnen udbetales i lokal valuta til lønsatsen justeret med den lokale justeringskoefficient.

2. Udgifter til tjenesterejser

Inden for EU er alle engangsbeløb og maksimumsbeløb udtrykt i BEF og udbetales til den månedlige valutakurs.

Uden for EU er alle beløb udtrykt i ECU og vil automatisk blive omregnet til euro fra og med den 1.1.1999.

3. Freelancetolke

Den nuværende aftale løber frem til den 31.12.1998 og vil blive genforhandlet i løbet af 1998. Forhøjelser er i den nuværende situation vægtede efter de forskellige valutaers relative vægtning i ECU-kurven. Betalinger sker i ECU, som således vil blive konverteret til euro.

4. Sygesikringsordningen

Alle maksimumsbeløb er udtrykt i BEF. Betalinger sker til bogføringskursen.

Indførelsen af euroen i EU's afledte ret

Ifølge Madrid-scenariet¹⁶ for overgangen til den fælles valuta blev det besluttet, at en rådsforordning, der skulle træde i kraft den 1. januar 1999, skulle udgøre retsgrundlaget for anvendelsen af euroen. Konsekvenserne for den gældende EU-lovgivning skal således vurderes på baggrund af Madrid-scenariet og de to euroforordninger¹⁷, hvorved scenariet gennemføres.

Euroforordningerne har tre primære konsekvenser for EU-lovgivningen:

1) Princippet om retlig kontinuitet

Forordning nr. 1103/97 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen fastsætter, at "*retlige instrumenter*" fortsætter uændret ved indførelsen af euroen, naturligvis bortset fra, at den gældende valutaenhed (den nationale valuta eller, hyppigere i EU-lovgivningen, ECU'en) udskiftes med euroen. Dette er situationen, *medmindre* lovgiverne beslutter at ændre dette. Der er naturligvis grænser for, hvor stor frihed lovgiverne har til at foretage ændringer; f.eks. ville en ændring, der stred mod selve princippet om kontinuitet, ikke være acceptabel.

2) "Ingen tvang, intet forbud"-fremgangsmåden

Denne fremgangsmåde blev valgt af stats- og regeringscheferne i Madrid-scenariet for at give de økonomiske aktører størst mulig frihed til at styre tempoet i deres omstilling, samtidig med at det garanteres, at de, der ønsker at gå over til euroen på et sent tidspunkt, nemlig ved udgangen af tredje fase, kan benytte deres velkendte nationale valutaenhed frem til dette tidspunkt. I forbindelse med euroforordningen indebærer princippet om frihed til at benytte euroenheden i kontraktforhold, at modparten skal indvillige heri.

I retlig sammenhæng fastslår euroforordningerne, at både den nationale valutaenhed og euroenheden kan benyttes i overgangsperioden ved oprettelsen af nye retlige instrumenter. Brugen af euroenheden kan dog ikke påbydes i denne periode undtagen i de klart definerede og begrænsede tilfælde, der er beskrevet i euroforordningerne; de offentlige forvaltninger kan dog beslutte, at euroenheden kan tilføjes (eller benyttes) som et alternativ over for borgerne, virksomhederne osv.

¹⁶ Godkendt af stats- og regeringscheferne på topmødet i Madrid i december 1995.

¹⁷ Rådets forordning nr. 1103/97 af 17.6.1997 (EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1-3) og udkast til Rådets forordning nr. .../98 (se Rådets resolution af 7.7.1997 om den retlige ramme for indførelsen af euroen (EFT C 236 af 2.8.1997, s. 7-12)).

3) Afvielser fra "ingen tvang"-fremgangsmåden og forbuddet mod lovforanstaltninger, der pålægger brug af euroenheden

Udkastet til euroforordning baseret på traktatens artikel 109 L, stk. 4, fastsætter, at medlemsstaterne ikke må vedtage lovgivning, der pålægger brug af euroen, medmindre dette sker ved en koordineret procedure, der indebærer en fælles tidsplan, og medmindre der er tale om visse undtagelsestilfælde, som er eksplicit fastsat i den anden forordning (f.eks. betaling ved kreditering af en konto, redenominering af udestående gæld samt omstilling af regulerede markeder og betalingssystemer).

BILAG 6: TYPER AF EUROPOLDSOMME KLAUSULER OM TÆRSKELBELØB OG MAKSIMUMSBELOEB I LOVGIVNINGEN

Tidsramme: PRÆ -ØMU ECU og modværdier i national valuta	Dato: 1.1.1999 ECU = euro Nationale valutaer til euro	Tidsramme: OVERGANGSPERIODE Euro udtrykt i den nationale valutaenhed til omregningskursen	Dato: 1.1.2002 Nationale valutaenheder bortfalder
1. Klausuler om løbende værdi (f.eks. inden for banksektoren)	Kontinuitet finder klart anvendelse. Klausuler af denne art frembyder inden problemer og gælder fortsat uændret for både deltagerlande og ikke-deltagerlande.		
2. Klausuler med fast dato ¹⁸ (f.eks. forsikringsdirektiv 76/580 og kulturgenstande)	Kontinuitet finder klart anvendelse. Denne type klausul vil gøre forskellene i værdierne i den nationale gennemførelseslovgivning (som kan være meget store, f.eks. i dette forsikringsdirektiv fra 1976) permanente.		
3A. Klausuler om automatisk revision med en tidsplan og en komplet mekanisme for omregning til national valuta (f.eks. inden for offentlige indkøb og de fleste forsikringsdirektiver)	F.eks. inden for offentlige indkøb: revision hvert andet år baseret på udsvingene gennem de foregående to år. F.eks. inden for forsikring: årlig revision pr. 1.1. pr. en specifik dato.	Ved den første revision, der har virkning pr. eller efter den 1.1.1999, er det opfattelsen, at omregningsklausuler ikke skal gælde for deltagerlandene. Argumentet til fordel for at fortsætte med at anvende klausulen i deltagerlandene må vige for hovedsigtet med direktivet, som er at fastsætte et harmoniseret tærskelbeløb. For ikke-deltagerlandene finder klausulen fortsat anvendelse.	
3B. Klausuler om valutakursudsving (f.eks. inden for værdipapirer, andet selskabsretsdirektiv)	Ifølge sådanne klausuler skal medlemsstaterne justere deres tærskelbeløb/maksimumsbeløb, hvis deres valuta fluktuerer mere end en bestemt tolerancemargen.	Selve grundlaget for valutakursudsvingsklausuler forsvinder for deltagerlandene med virkning fra den 1.1.1999. Det underliggende retsgrundlag for beløbene i national valuta i deltagerlandenes nationale love (hvis disse adskiller sig fra ECU/eurobeløb i et direktiv) mister også sin gyldighed. Deltagerlandene bør benytte omregningskursen i euroforordningen med virkning fra den 1.1.1999.	
4. Op- og nedrundingsklausuler for at nå frem til et passende beløb i national valuta (f.eks. i regnskaber).	Klausuler af denne art har til formål at hjælpe de nationale lovgivere med at konvertere et rundt ECU-beløb til et passende beløb i national valuta. Med dette sigte kan de anvendes fra den 1.1.1999 til den 31.12.2001.	Klausulerne bortfalder fra den 1.1.2002 (anvendelsen af klausulen strider mod direktivets sigte).	

¹⁸ Nogle af disse klausuler fastsætter desuden, at Rådet kan revidere tærskelbeløbene på forslag af Kommissionen.

Retningslinjer for ændring af monetære henvisninger i retsakter

A. INDLEDNING

På baggrund af de talrige monetære henvisninger (f.eks. i form af tærskler, minimums- og maksimumsbeløb, betalings- og rapporteringsforpligtelser osv.) i EU-lovgivningen, enten udtrykt i ECU og/eller i nationale valutaer, har Kommissionen udarbejdet nogle retningslinjer for fortolkning af disse henvisninger for at sikre en konsistent anvendelse på alle politikområder (jf. afsnit C.2 i meddelelsen).

Det ser ud til, at fortolkningen af monetære henvisninger i mange tilfælde vil blive påvirket af euroens indførelse, selv om det generelt ikke vil blive nødvendigt at foreslå en særlig lovgivning, da de relevante bestemmelsers betydning kan fortolkes på en robust og juridisk konsistent måde. Der anføres fortolkninger af sådanne bestemmelser i bilag 8, hvorimod dette bilag indeholder en mere generel redegørelse for retningslinjerne.

B. MONETÆRE HENVISNINGER

Monetære henvisninger i EU-lovgivningen er generelt defineret i ECU-termer og vil derfor automatisk blive ændret til euro pr. 1.1.1999 uden åbenbare problemer. Der kan imidlertid opstå juridiske vanskeligheder i en senere fase, som følge af at det er nødvendigt at omregne nogle af disse beløb til national valuta.

B.1. Simple henvisninger

Simple henvisninger til beløb i ECU er henvisninger, hvor der ikke findes en bestemmelse i lovgivningen til at bestemme omregningen af ECU-beløb til national valuta. Der kan være to typer simple henvisninger:

- i den simpleste form anvendes referencebeløbene i ECU direkte (f.eks. et beløb, der både fastsættes og udbetales i ECU over EU-budgettet). Det er klart, at euroens indførelse i sådanne tilfælde ikke vil kræve specifikke tiltag på EU-plan
- i andre tilfælde følger omregningen til national valuta, selv om det ikke udtrykkeligt er anført i EU-lovgivningen, implicit af karakteren af de pågældende regler, f.eks. når en EU-retsakt fastlægger et maksimumsbeløb eller en tærskel, der altid skal gælde, uden at der er nævnt noget om omregningsmekanismerne (f.eks. når der skal rapporteres om alle transaktioner, der overstiger en vis tærskel i ECU). Som nævnt ovenfor er det ikke nødvendigt at træffe specifikke skridt på EU-plan, da det er op til medlemsstaterne og de pågældende parter at sikre, at bestemmelserne i EU-lovgivningen anvendes, og at de beløb, der er udtrykt i national valuta, svarer til ECU-værdierne. Denne situation vil fortsætte fra 1.1.1999, idet ECU-beløb simpelthen erstattes af eurobeløb. Det anbefales imidlertid, at de nationale myndigheder kontrollerer de nationale gennemførelsesregler for at sikre, at de rent faktisk er ajourført pr. 1.1.1999. Det bør også noteres, at de praktiske vanskeligheder som følge af valutakurssvingninger vil forsvinde for deltagerlandene, da euroen bliver disse landes nationale valuta fra 1.1.1999. For de potentielle deltagerlande forbliver situationen som hidtil.

B.2. Henvisninger til ECU-beløb med hertil knyttede bestemmelser om omregning til national valuta

I modsætning til de simple ECU-henvisninger, der er diskuteret i det foregående afsnit, ledsages mange henvisninger i ECU-beløb i EU-reglerne af EU-bestemmelser om omregning af ECU-beløb til national valuta. Mange henvisninger i lovgivningen om det indre marked, told, indirekte beskatning osv. er af den slags. Typisk indeholder disse bestemmelser et af følgende eller en kombination af følgende elementer:

- bestemmelser om den valutakurs (og i nogle tilfælde dens beregningsmetode), der skal benyttes ved omregningen fra ECU til national valuta
- bestemmelser om en periodisk revision af de valutakurser, der skal anvendes (og dermed af beløbene udtrykt i national valuta) for at korrigere for valutakursudsving. Disse revisioner sker enten med en forud fastsat hyppighed (f.eks. hvert andet år), eller så snart en vis udsvingsmargen er blevet overskredet
- begrænsede afrundingsmuligheder (f.eks. højst 10% op eller ned), der er indført for at give mulighed for at operere med hensigtsmæssige beløb i national valuta.

Med hensyn til de deltagende medlemsstater forekommer det logisk at sikre, at de forskelle mellem monetære referencer i EU-regler og i nationale regler, der blot er en følge af tidligere valutakursudsving eller afrunding, fjernes inden for en rimelig frist.

Mindst to generelle metoder kunne anvendes i dette øjemed:

- den ene metode kunne f.eks. bestå i at foretage en hurtig tilpasning af de monetære henvisninger i EU-reglerne og de nationale regler, dvs. med virkning fra 1.1.1999. Dette ville nødvendiggøre en specifik lovgivning på EU-plan for at ændre de relevante bestemmelser. Denne metode ville sandsynligvis skabe færrest problemer i de tilfælde, hvor der ikke findes bestemmelser om en periodisk revision. Men selv i dette tilfælde vil modværdien (på det tidspunkt) af eurobeløbene i de nationale valutaenheder i deltagerlandene ikke være kendt før 1.1.1999, da omregningskurserne først vil være fastlagt på det tidspunkt
- den anden mulighed kunne være, at man udelukkende baserer sig på kontinuitetsprincippet som fastsat i euroforordningerne. Dette kunne fungere tilfredsstillende i de tilfælde, hvor der er bestemmelser om periodiske revisioner, som skal foretages i overgangsperioden, men hvis der ikke findes en revisionsklausul i lovgivningen, kan det indebære risiko for, at der aldrig vil blive foretaget en tilpasning af beløbene i deltagermedlemsstaterne.

Det er klart, at ingen af disse to metoder giver et helt tilfredsstillende resultat i alle tilfælde. Det er derfor nødvendigt med en pragmatisk tilgang, der baseres på bestemmelsernes særlige karakter. I denne forbindelse kan der skelnes mellem:

- beløb, der giver anledning til betalingsforpligtelser (f.eks. betalinger over EU-budgettet på grundlag af de agromonetære regler). For sådanne beløb er der stærke argumenter for at bringe dem på linje så snart som muligt, dvs. pr. 1.1.1999
- beløb, der benyttes som retshenvisninger (f.eks. tærskler osv.), hvor behovet for en hurtig tilpasning normalt er mindre påkrævet, specielt når det gælder, at beløb udtrykt i

national valuta vil fortsætte med at være referencen i de enkelte medlemsstater i overgangsperioden i overensstemmelse med "ingen tvang, intet forbud"-princippet.

I relation til retshenvisninger kunne der gælde følgende retningslinjer:

- for lovgivning uden en revisionsklausul (eller med den næste revision efter overgangsperioden) kræves det, at der fremsættes et forslag til retsakt for at sikre en revision inden overgangsperiodens udløb (1.1.2002). Efter overgangsperioden gælder der således ensartede eurobeløb. I praksis findes der kun ganske få tilfælde af den slags
- for lovgivning med en revisionsklausul indføres euroen på det planlagte revisions-tidspunkt (medmindre denne revision finder sted efter overgangsperiodens udløb). På revisionstidspunktet gælder omregningskurserne direkte for de deltagende lande og erstatter dermed den specifikke metode, der er beskrevet i lovgivningen, da denne metode på dette tidspunkt ikke gælder længere. Hvis lovgivningen indeholder en bestemmelse om afrunding, kan de deltagende medlemsstater fortsætte med at anvende denne bestemmelse. Ved overgangsperiodens udløb gælder denne afrundingsbestemmelse heller ikke længere for dem, og i det omfang de ville have gjort brug af den, skulle der således tages særlige skridt til at komme tilbage til euroværdien i direktivet.

Disse retningslinjer sikrer, at alle henvisninger i retsakter gøres ensartet i alle medlemsstater senest ved overgangsperiodens udløb. Der skal ikke vedtages ret megen ny lovgivning (fordi hovedparten af lovgivningen allerede har den nødvendige fleksibilitet til at klare ændringerne), og det formindsker risiciene for eventuelle problemer på følsomme områder. Specielt de ikke-deltagende medlemsstater har en interesse i at holde den "ekstra" lovgivning på et minimum, da de ikke vil kunne opnå fordele ved den.

Generelt bør der være en tilstrækkelig grad af fleksibilitet i anvendelsen af den foreslåede metode, specielt for at tage hensyn til specifikke sektorale forhold, mulige gennemførelsesvanskeligheder, den samlede lovgivningsmæssige sammenhæng på det pågældende politikområde osv.

C. FORTOLKNINGSNOTER

Efter en detaljeret gennemgang af EU-lovgivningen ser det ud til, at antallet af tilfælde, hvor det er nødvendigt med en specifik lovgivning, er ret begrænset. Det er imidlertid hensigtsmæssigt at fremlægge Kommissionens fortolkning af visse retsbestemmelser (herunder detaljerne i metoden), specielt for at bidrage til, at alle berørte parter foretager en konsistent anvendelse og fortolkning af bestemmelserne, således at retssikkerheden øges. Bilag 8 indeholder derfor en beskrivelse - i form af en fortolkende eller forklarende note - af alle retsakter, som ikke kræver en ændring, men som skal fortolkes og anvendes konsistent efter 1. januar 1999. Disse fortolkninger er baseret på de retningslinjer, der er beskrevet under B ovenfor.

De talrige henvisninger i EU-lovgivningen til "national valuta" falder ikke bort, fordi en række medlemsstater får den samme nationale valuta. De bliver ved med at have fuld virkning for de potentielle deltagerstater; for så vidt angår deltagerlandene, refererer henvisningerne klart til euroen som valutaen og vil blive fortolket som refererende til euroen som udtryk for den "nationale valutaenhed" indtil 2002.

**OVERSIGT OVER KONSEKVENSERNE FOR EU-LOVGIVNINGEN
SOM FØLGE AF OVERGANGEN TIL EUROEN**

TOLD

Toldkodeks

DEN FÆLLES LANDBRUGSPOLITIK

Den agromonetære ordning

DEN FRIE BEVÆGELIGHED FOR ARBEJDSTAGERE

Vandrende arbejdstageres sociale sikring

DET INDRE MARKED

Kulturgoder

Udbud

Banklovgivning

Forsikring

Værdipapirer

Selskabsret

Regnskabsaflæggelse

Produktansvar

Intellektuel ejendomsret

INDIREKTE BESKATNING

Momslovgivning

DEN FÆLLES HANDELSPOLITIK

Eksportkreditter

TREDJELANDSRELATIONER

Internationale aftaler

FORBRUGERBESKYTTELSE

Forbrugercredit og visse andre aftaler

BUDGETTER

Finansforordningen

ADMINISTRATIVE UDGIFTER

Lønninger og pensioner

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	TOLD
FORANSTALTNING:	Toldkodeks

A. BESKRIVELSE

1. Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92, som ændret ved forordning (EF) nr. 82/97, fastlægger Fællesskabets toldkodeks. Gennemførelsesbestemmelserne findes i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93, som senest ændret ved forordning (EF) nr. 1427/97.

Rådets forordning (EØF) nr. 918/83, som senest ændret ved forordning (EF) nr. 355/94, fastsætter Fællesskabets ordning for toldfritagelse.

Rådets forordning (EØF) nr. 3911/92, som senest ændret ved forordning (EF) nr. 2469/96, fastsætter reglerne for udførsel af kulturgoder.

B. BEMÆRKNINGER

2. Artikel 18, stk. 1 og 2, i Fællesskabets toldkodeks fastsætter, at "modværdien i national valuta af ECU ... fastsættes én gang om måneden. De kurser, der anvendes ved denne omregning, er dem, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende den næstsidste arbejdsdag i måneden", eller "... i andre tilfælde end dem, der er omhandlet i stk. 1 ... én gang om året. De kurser, der anvendes ved denne omregning, er dem, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende den første arbejdsdag i oktober ...". Disse bestemmelser vil ikke længere være relevante fra 1.1.1999 for de medlemsstater, der deltager i ØMU'en, og vil derfor ikke længere gælde i disse medlemsstater. Dette skyldes, at de danner grundlag for at beregne værdien af ECU i national valuta for så vidt angår de forskellige beløb, der er udtrykt i ECU i forordningen. Da denne værdi kendes nøjagtigt fra 1.1.1999, er der ikke længere behov for at anvende disse bestemmelser i de deltagende medlemsstater¹⁹. Bestemmelserne vil derimod fortsat gælde for de ikke-deltagende medlemsstaters valutaer.

Bestemmelserne om afrunding i stk. 3, hvorefter toldmyndighederne kan afrunde - opad eller nedad - det beløb, der fremkommer ved omregning til national valuta af et beløb udtrykt i ECU, hvis det afrundede beløb ikke afviger mere end 5% fra det oprindelige beløb, vil fortsat gælde, da det underliggende formål med bestemmelserne (dvs. behovet for at opnå runde tal i national valuta) stadig vil være relevant i overgangsperioden. Ved overgangsperiodens udløb vil de deltagende medlemsstater direkte bruge beløbene i euro.

¹⁹ Der findes bestemmelser, der svarer til bestemmelserne i artikel 18, for omregning til national valuta af pristilsagn (udtrykt i ECU), der er afgivet mellem Kommissionen og visse eksportører inden for rammerne af antidumpingprocedurer. Samme ræsonnement gælder således for omregning af disse pristilsagn fra 1.1.1999.

3. I overgangsperioden kan virksomhederne enten anvende euro eller deres nationale valuta, når de udfylder deres toldangivelser ved anvendelse af det administrative enhedsdokument. Det administrative enhedsdokument indeholder rubrikker, der er beregnet til beløb, som i øjeblikket systematisk udtrykkes i lokal valuta. Dokumentet indeholder derfor ikke henvisninger til den valuta, der anvendes. Der vil blive taget et lovgivningsinitiativ, således at euroen kan benyttes til dette formål.
4. Artikel 132 i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 fastsætter også regler om omregning og afrunding. Af ovennævnte grunde vil omregningsreglerne ikke længere være relevante for de deltagende medlemsstater, mens afrundingsreglerne fortsat vil gælde for dem indtil overgangsperiodens udgang. Når overgangsperioden er slut, vil de forskellige eurobeløb, der nævnes i forordningen, være de eneste beløb, der gælder for de deltagende medlemsstater.
5. Bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 3911/92 indeholder monetære henvisninger kombineret med en regel om, at omregningen sker til kursen på en specifik dato (1. januar 1993), men der er ingen bestemmelse om afrunding af beløb. Denne forordning fastsætter imidlertid, at Rådet hvert tredje år på grundlag af et forslag fra Kommissionen skal undersøge og, hvis det er nødvendigt, ajourføre beløbene i bilaget på grundlag af økonomiske og monetære indikatorer i EU. Hvis der ikke tages skridt til at ajourføre disse beløb og ændre omregningsdatoen, vil de deltagende medlemsstater efter 1.1.2002 komme til at anvende beløb, som kan være betydeligt forskellige fra dem, der hidtil havde været gældende i national valuta. For at sikre sammenhæng i reglerne bør denne situation afhjælpes ved en ændring af forordning 3911/92 ("Udførsel af kulturgoder") på samme måde som direktiv 93/7 om tilbagelevering af ulovligt udførte kulturgoder, der vil blive undersøgt i en rapport i 1999 (den planlagte fremgangsmåde forklares under nedenstående foranstaltning "Tilbagelevering af kulturgoder").

C. TILTAG OG TIDSPLAN

6. Det er ikke nødvendigt at træffe foranstaltninger på EU-plan om omregnings- og afrundingsreglerne i artikel 18 i toldkodeksen og i forordning (EØF) nr. 918/83.
7. For så vidt angår introduktionen af euro i det administrative enhedsdokument er det nødvendigt at ændre forordning (EØF) nr. 2454/93 (gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2913/92) for at give medlemsstaterne det retsgrundlag, som er nødvendigt for at foretage denne ændring. Toldkodeksudvalget har allerede drøftet det første udkast. Udvalget forventes at vedtage det i slutningen af 1997.

OVERGANGEN TIL EUROEN	
<i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DEN FÆLLES LANDBRUGSPOLITIK
FORANSTALTNING:	Den agromonetære ordning

A. BESKRIVELSE

1. Indførelsen af euroen pr. 1. januar 1999 vil have en række forskellige virkninger for landbruget. For de deltagende medlemsstater vil der f.eks. blive foretaget tilbagebetaling af udgifter afholdt i euro over EU-budgettet, og det vil ikke være nødvendigt at foretage yderligere tilpasninger eller omregninger. For de andre medlemsstater er det principielt fortsat nødvendigt med en omregningskurs, selv om dette ikke nødvendigvis indebærer, at den eksisterende ordning skal fortsætte uændret.

B. BEMÆRKNINGER

2. For så vidt angår betalinger til modtagerne, er lovgivningen for den fælles landbrugspolitik baseret på traktatens artikel 43 og omfatter den agromonetære ordning efter forordning (EØF) nr. 3813/92. I lyset af de to rådsforordninger, der udgør retsgrundlaget for at benytte euroen, kan der først og fremmest opstå problemer vedrørende følgende:

- den omregningskurs, der skal gælde for ikke-deltagende medlemsstater (den fremtidige agromonetære ordning)
- de foranstaltninger, der skal neutralisere de monetære afvigelser for deltagerlandenes valutaer.

Disse problemer kan løses ved et forslag til rådsforordning på grundlag af artikel 43 i traktaten.

3. For så vidt angår spørgsmålet om at dække medlemsstaternes udgifter, betaler EUGFL, Garantisektionen, hver måned udgifterne til den fælles landbrugspolitik i national valuta. For de deltagende medlemsstater vil dette blive gjort i euro fra 1.1.1999. For ikke-deltagende medlemsstater finder Kommissionen, at det kunne være hensigtsmæssigt at overveje en generel anvendelse af euro på dette område, samtidig med at de underliggende finansielle forpligtelser fortsat kan udtrykkes i national valuta (valutarisikoen vil således fortsat blive båret af EU-budgettet).

C. TILTAG OG TIDSPLAN

4. Der bør ikke fremlægges et forslag fra Kommissionen om den fremtidige agromonetære ordning og om overgangsforanstaltningerne, før man ved, hvilke medlemsstater der deltager i ØMU'en, og før der foreligger pålidelige oplysninger om de sandsynlige monetære afvigelser, der skal neutraliseres pr. 1.1.1999. Principielt skulle det være muligt at fremsende et forslag om dette spørgsmål til Rådet inden udgangen af første halvår 1998, således at det kan træde i kraft pr. 1.1.1999. Forslaget bør dække alle problemer i forbindelse med de regler, der er baseret på traktatens artikel 43.

En generel anvendelse af euroen til at dække udgifterne i ikke-deltagende medlemsstater ville kræve en ændring af forordning (EØF) nr. 729/70. Et eventuelt forslag i denne retning vil blive fremlagt på samme tidspunkt som revisionen af den agromonetære ordning.

OVERGANGEN TIL EUROEN

EU-lovgivning

OMRÅDE: **ARBEJDSTAGERNES FRIE BEVÆGELIGHED**

FORANSTALTNING: **Vandrende arbejdstageres sociale sikring**

A. BESKRIVELSE

1. Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet.

B. BEMÆRKNINGER

2. I artikel 107 i forordning (EØF) nr. 574/72 fastsættes de nærmere betingelser for omregning af beløb fra den ene nationale valuta til den anden. Omregningskursen er baseret på et månedligt gennemsnit af kurserne for disse valutaer i en referenceperiode på en måned. Systemet er baseret på, at der fire gange om året fastsættes en månedlig gennemsnitskurs gældende for en periode på tre på hinanden følgende måneder. Gennemsnitskursen for januar gælder således i hele andet kvartal, gennemsnitskursen for april i hele tredje kvartal osv.
3. Den metode for tilpasning af valutakurserne, der er beskrevet i artikel 107 i forordningen, ophører med at være gældende fra den 1.1.1999 for omregninger mellem de deltagende medlemsstaters valutaer, og vil blive erstattet af bestemmelserne i artikel 4 i forordning 1103/97. Den gælder imidlertid fortsat for omregninger, der omfatter mindst én ikke-deltagende medlemsstats valuta.

Hensigten med omregningsreglen er at fastsætte en så nøjagtig som mulig modværdi på grundlag af de konstaterede vekselkurser i referenceperioden. Fra den 1.1.1999 vil der imidlertid ikke længere forekomme kurssvingninger mellem de deltagende valutaer. Efter dette tidspunkt vil enhver anvendelse af omregningsreglen være stik imod hensigten. For så vidt angår omregninger, der omfatter valutaer i ikke-deltagende medlemsstater, er reglen imidlertid stadig fuldt ud gyldig.

4. Hvad angår omregninger mellem en deltagende medlemsstat og en ikke-deltagende medlemsstat, vil euroen spille rollen som den centrale valuta fra den 1.1.1999. Når det drejer sig om betalinger mellem ikke-deltagende medlemsstater, opretholdes det gældende system i sin nuværende form.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Direktivet om tilbagelevering af kulturgoder

A. BESKRIVELSE

1. Ud over forordning 93/... om udførsel af kulturgoder er det direktiv 93/7 om tilbagelevering af kulturgoder, der berøres direkte af overgangen til euroen. Det drejer sig om de bestemmelser, hvori de værditærskler, der gælder for direktivets anvendelse (bilagets punkt B) specificeres, eller betingelserne for omregning af værdierne til national valuta fastsættes. Hvert tredje år (første gang i februar 1996) skal Rådet gennemgå og i givet fald ajourføre værditærsklerne. Desuden kan Rådet ændre direktivet på Kommissionens forslag (som normalt fremsættes i den rapport, der skal forelægges hvert tredje år).

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

2. Medmindre der træffes foranstaltning til at ændre direktivet (dvs. vekselkurserne pr. 1.1.1993) vil deltagerlandene fortsat anvende beløbstørrelser, der er forskellige (fordi de er baseret på vekselkurserne fra 1993 og ikke på de uigenkaldeligt fastsatte euroomregningskurser fra 1999). Dette vil for øvrigt være tilfældet, så længe den pågældende artikel indgår i direktivet.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

3. Kommissionen påtænker at foreslå en ændring af direktivet, således at deltagerlandene fra 1.1.2002 vil anvende ensartede værditærskler i euro direkte fra direktivet. Ikke-deltagende medlemsstater vil fortsat omregne værdierne til national valuta, således at omregningen baseres på den nationale valutas værdi i forhold til euroen på en given dag (skal fastlægges) forud for de nye værditærsklers ikrafttræden, dvs. den 1.1.2002 (den nye dato vil erstatte omregningsdagen fra 1993 gældende for ECU). Kommissionen skal forelægge sin næste treårsrapport om direktivet i 1999. Det vil være en passende lejlighed til at foreslå en sådan ændring, og samtidig ville der være tid til, at omsætte ændringen til national lovgivning (senest) pr. 1.1.2002.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Udbudsdirektiverne

A. BESKRIVELSE

1. Direktiv 93/96 (vareindkøb), 93/37 (bygge- og anlægsarbejder), 92/50 (tjenesteydelser), alle tre ændret ved direktiv 97/... af 13.10.1997, og direktiv 93/38 (forsyningsvirksomhed) er den EF-lovgivning om udbud, der berøres af overgangen til euroen. Det drejer sig om de bestemmelser, hvori anvendelsen af tærskelbeløbene²⁰ specificeres, eller betingelserne for justering af tærskelbeløbene²¹ fastsættes.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

2. I henhold til forordning nr. 1103/97 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen udtrykkes tærskelbeløbene pr. 1.1.1999 i euro. De nationale beløb, der er omregnet i overensstemmelse med direktivet til den valutakurs over for ECU'en, der i øjeblikket er fastsat efter den gældende omregningsordning, berøres ikke heraf *før næste revisionsdag*.
3. I henhold til alle fire udbudsdirektiver skal tærskelbeløbenes værdi i nationale valutaer revideres hvert andet år. Det fastsættes desuden, at værdien i national valuta skal baseres på et gennemsnit af valutaernes dagskurs udtrykt i ECU for de 24 måneder, der slutter den sidste dag i august forud for den justering, der får virkning fra den 1. januar.

Den metode, hvorefter tærskelbeløbenes værdi i national valuta tilpasses ændringer i valutakurser, vil som følge af indførelsen af euroen den 1.1.1999 ikke længere være relevant for og finde anvendelse på deltagerlandene på det tidspunkt, hvor revisionen finder sted næste gang (næste revisionsdag 1.1.2000). Metoden vil dog stadig finde anvendelse på potentielle deltagerlande. Det skyldes, at formålet med bestemmelsen er at fastsætte tærskelværdien så præcist som muligt i medlemsstaternes egen valuta på grundlag af udviklingen, dvs. gennemsnitstal for de to sidste år. Da deltagerlandene ved justeringen ikke vil have egne nationale valutaer, vil der ikke længere være tale om valutaudsving i forhold til eurobeløbene. Det vil derfor klart stride mod bestemmelsens formål at anvende den på deltagerlandene. For de potentielle deltagerlandes vedkommende vil beregningen blive foretaget som tidligere. Tallene gældende for deltagerlandene vil blive udtrykt i nationale valutaenheder til den omregningskurs, der finder anvendelse på tærskelbeløbene i euro, som de fastsættes i direktivet. Resultatet af beregningen af referenceværdierne (og for deltagerlandenes vedkommende af kurserne for omregning af eurobeløbene til nationale valutaenheder) vil fortsat blive offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende med henblik på brug i medlemsstaterne.

²⁰ Artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 93/36, artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/37, artikel 7, stk. 1, i direktiv 92/50, artikel 14 i direktiv 93/38.

²¹ Artikel 5, stk. 1, litra c), i direktiv 93/36, artikel 6, stk. 2, litra a), i direktiv 93/37, artikel 7, stk. 8, i direktiv 92/50, artikel 38 i direktiv 93/38.

4. Den første justering efter indførelsen af euroen vil finde sted den 1.1.2000. I kraft af princippet om retlig kontinuitet vil medlemsstaterne gennemføre udbudsdirektiverne i den toårsperiode, der går forud herfor (mellem den 1.1.1998 og 1.1.2000) på grundlag af de i nationale valutaenheder udtrykte tærskelværdier, der er et resultat af den forudgående justering pr. 1.1.1998. Ved justeringen den 1.1.2000 vil den metode, der fastsættes i direktiverne, ikke finde anvendelse på deltagerlandene, men derimod fortsat finde anvendelse på ikke-deltagende medlemsstater, når værdien af direktivets tærskelbeløb skal beregnes i national valuta. Denne beregning vil blive baseret på gennemsnittet af de pågældende valutaers dagskurs *i forhold til ECU'en* i de 16 måneder, der går forud for den 1. januar 1999 (1. september 1997-31. september 1998), og gennemsnittet af de pågældende valutaers dagskurs *i forhold til euroen* i de resterende 8 måneder (1. januar 1999-31. august 1999) af 24 månedersperioden. Tærskelbeløbene i euro vil gælde direkte for deltagerlandene.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

5. Medlemsstaternes repræsentanter drøftede spørgsmålet den 30. september på grundlag af en forklarende note. Medlemsstaterne kunne generelt tilslutte sig fortolkningen. Det er ikke nødvendigt at træffe lovgivningsmæssige foranstaltninger (hvis man antager, at alle medlemsstater vil acceptere fortolkningen).

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Banklovgivning

A. BESKRIVELSE

1. Direktiverne 77/780/EØF & 89/646/EØF, 92/30/EØF, 92/121/EØF, 94/19/EØF, 91/308/EØF, 93/6/EØF, 89/647/EØF & 96/10/EF, 93/22/EØF, 92/39/EØF, 95/26/EF & 86/635/EØF udgør den del af EF's banklovgivning, der berøres af overgangen til euroen.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

Henvisninger til ECU'en

2. Der er foretaget en undersøgelse af, hvilke henvisninger, der findes til ECU'en i banktilsynsdirektiverne, og hvilke konsekvenser indførelsen af en fælles valuta vil få for disse direktiver. Hovedkonklusionen på dette arbejde er, at de to euroforordninger i sig selv vil løse langt størstedelen af de potentielle problemer, uden at der skal træffes yderligere foranstaltninger. Det fremgår således klart af artikel 2 i Rådets forordning 1103/97, at alle henvisninger til ECU'en automatisk ændres til henvisninger til euroen.
3. Da alle tærskelværdier inden for bankområdet er *simple tærskelværdier*, dvs. minimumsgrænser, hvis modværdi i national valuta altid skal overholdes, findes der på dette område ingen problemer i forbindelse med justeringsperioder, afrundingsbestemmelser og bestemmelser om valutaudsving. Som følge heraf er der ingen problemer forbundet med overgangen, og både deltagerlande og potentielle deltagerlande vil anvende direktivet på præcis samme måde og med præcis samme beløb. Der er således ikke brug for nogen yderligere præcisering med hensyn til tærskler, lofter og andre enkle ECU-henvisninger i EU's banktilsynslovgivning²².

Med hensyn til visse andre spørgsmål forekommer en forklaring nyttig:

Valutakursrisiko

4. Den fælles valuta indføres i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten ved euroforordningerne og vil erstatte de nationale valutaer pr. 1. januar 1999. Der vil derefter ikke findes nogen valutakursrisiko mellem euroen og deltagende nationale valutaenheder samt mellem de enkelte deltagerlandes valutaenheder²³.

²² 77/780/EØF, senest ændret ved artikel 4, stk. 1, og artikel 2, litra a) i 89/646/EØF, artikel 3, stk. 3, i 92/30/EØF, artikel 6, stk. 6, i 92/121/EØF, artikel 7, stk. 1, i 94/19/EØF, artikel 3, stk. 2 og 3, i 91/308/EØF og artikel 3, stk. 1-4, og artikel 4, stk. 6, nr. ii) og iii) i 93/6/EØF.

²³ 93/6/EØF (bilag III, 3.1).

Positionsrisici ved handlede gældsinstrumenter

5. Den fælles valuta indføres i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten ved euroforordningerne og vil erstatte de nationale valutaer pr. 1. januar 1999. Positioner i handlede gældsinstrumenter i euro og deltagerlandenes valutaenheder vil således være positioner i samme valuta, når kapitalkravene ved markedsrisici skal beregnes²⁴.

Afledte instrumenter

6. Afledte valutakontrakter i ECU og deltagerlandenes valutaer vil miste deres karakter af afledte instrumenter, når den fælles valuta indføres i deltagerlandene og erstatter de nationale valutaer. Samme forhold kan også gøre sig gældende for visse afledte rentekontrakter i ECU eller de deltagende nationale valutaer. Pr. 1. januar 1999 bør sådanne kontrakter i princippet behandles som kontante fordringer og forpligtelser. Der kan imidlertid opstå visse problemer i overgangsfasen, men det må så være op til de ansvarlige myndigheder at beslutte, hvorledes disse skal løses ud fra de omstændigheder, der gør sig gældende i hver enkelt sag²⁵.

Den Europæiske Centralbank (ECB)

7. Når Den Europæiske Centralbank oprettes i 1998, må den anses for at være en "centralbank"/"zone A-centralbank" med hensyn til alle aspekter af EU's bankdirektiver og dermed forbundne direktiver²⁶.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

8. Overvågning af alle problemer i overgangsfasen (se punkt 6).

²⁴ 93/6/EØF (bilag I, 3, 9.1 og 13).

²⁵ 89/647/EØF, som ændret ved 96/10/EØF (bilag II); 93/6/EØF (bilag III, 3.1).

²⁶ 89/647/EØF (artikel 2, stk. 1, og artikel 6, stk. 1); 92/121/EØF (artikel 4, stk. 7); 77/780/EØF (artikel 2, stk. 2); 92/30/EØF; 95/26/EF (artikel 4); 86/635 (artikel 8, stk. 2, og artikel 14, stk. 1 og 2).

OVERGANGEN TIL EUROEN	
<i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Forsikring

A. BESKRIVELSE

1. Direktiv 73/239/EØF, 76/580/EØF, 88/357/EØF, 84/5/EØF, 79/267/EØF, 92/96/EØF, 91/674/EØF og 91/370/EØF (Schweiz-aftalen) udgør den del af EU's forsikringslovgivning, der påvirkes af overgangen til euroen. De bestemmelser, der oftest påvirkes, er dem, der specificerer anvendelsestærskler, og relaterede bestemmelser om omregningstærskler fra ECU/euro til beløb i nationale valutaer. De resterende bestemmelser angår valutakongruens, revision af tærskelværdierne og definition af ECU'en og/eller regningsenheden. Desuden er der en bestemmelse om rentegaranti og tre bestemmelser om forholdet mellem ECU'en og schweizerfrancen.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

ECU-henvisninger og omregningsbestemmelser

2. Alle tærskelværdier i EU-lovgivningen vil blive udtrykt i euro pr. 1.1.1999 i overensstemmelse med forordning 1103/97.
3. Bestemmelserne om omregning af tærskelværdier i ECU (euro) til nationale valutaer vil fortsat gælde for ikke-deltagende medlemsstater fra den 1.1.1999, idet den gældende kurs er kursen på den sidste dag i den foregående oktober måned. Disse bestemmelser vil ikke længere gælde for deltagende medlemsstater med virkning fra revisionen, der skal ske pr. 1.1.1999, idet reglen vil have mistet sit grundlag på det tidspunkt og derfor ikke vil kunne anvendes efter, at de deltagende medlemsstaters valutaer er ophørt med at eksistere. Den 1.1.1999 vil beløb udtrykt i ECU blive udtrykt i euro, idet deres modværdi i de nationale valutaenheder under overgangsperioden er den værdi, der følger af anvendelsen af de uigenkaldeligt fastlåste omregningskurser. Eftersom tærskelværdierne i direktiv 73/239/EØF ikke er ændret, vil overgangsforanstaltningen i artikel 2 i direktiv 76/580/EØF fortsat gælde under overgangsperioden og derefter, hvis den ikke ændres. Der vil fortsat være behov for EU-lovgivning, hvis tærskelværdierne skal være identiske i hele euroområdet f.eks. fra den 1.1.2002 og derefter.

Bestemmelser om valutakongruens

4. Fra den 1.1.1999 og under overgangsperioden er de nationale valutaenheder i de deltagende medlemsstater én og samme valuta som euroen af hensyn til kongruensreglerne.

Rentegarantibestemmelser

5. Hvad angår livsforsikringsaftaler med en rentegaranti, gælder artikel 17, stk. 1, punkt B, litra a), i), i direktiv 79/267/EØF, med ændringer, fortsat som i øjeblikket for aftaler, der er fastsat i ikke-deltagende medlemsstaters valutaer. Er aftalen fastsat i de deltagende medlemsstaters valutaer eller i euro, skal hjemlandet anvende

den ene af følgende kurser: i) kursen på obligationsudstedelser i euro foretaget af hjemlandet, når dette er en deltagende medlemsstat, eller ii) kursen på obligationsudstedelser i euro foretaget af enhver anden deltagende medlemsstat eller iii) gennemsnittet af kurserne på obligationsudstedelser i euro foretaget af alle deltagende medlemsstater (forudsat at sådanne oplysninger gives af et officielt organ) eller iv) kursen på fællesskabsinstitutionernes udstedelser lydende på euro. Alle disse muligheder vil være forenelige med rentegarantibestemmelsen, fordi de deltagende medlemsstaters valutaer erstattes af euroen, og fordi ECU'en erstattes af euroen. Læst på baggrund af Rådets forordninger giver denne bestemmelse imidlertid ikke mulighed for at udelukke nogen af ovennævnte muligheder. For at opnå en mere harmoniseret anvendelse af denne bestemmelse vil Kommissionen imidlertid foreslå, at medlemsstaterne kan vælge kun at anvende mulighed iii), eller mulighed i), når der ikke foreligger oplysninger fra et officielt organ. Dette udelukker ikke en senere beslutning om en lovgivningsmæssig ændring på baggrund af erfaringerne med anvendelsen af denne bestemmelse efter overgangen til euroen.

Schweiz-aftalen

6. Fra 1.1.1999 indebærer princippet om kontinuitet, at omregningskursen mellem ECU og schweizerfranc fortsætter som anført i aftalen - dvs. en fast kurs, der kan justeres i henhold til artikel 3, stk. 1, i protokol nr. 3, hvori det hedder, at der kun kan ske ændringer, hvis den faste kurs afviger med mere end 10% fra den kurs, der er fastsat af den schweiziske nationalbank på den sidste dag i oktober hvert år. Denne bestemmelse gælder fortsat efter den 1.1.1999, idet den eneste ændring er, at ECU'en erstattes af euroen.

Andre berørte bestemmelser

7. Resten af de berørte bestemmelser - revision af tærskelværdierne og definition af ECU'en - påvirkes kun af ECU'ens udskiftning med euroen.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

8. Det vil blive nødvendigt med en lovgivningsmæssig ændring af direktiv 73/239/EØF og direktiv 76/580/EØF, som skal træde i kraft senest den 1.1.2002. (Jf. punkt 2 ovenfor). Det kan ligeledes være ønskeligt med en ændring af direktiv 79/267/EØF (jf. punkt 5 ovenfor); dette må undersøges nærmere.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Direktiverne om værdipapirmarkeder

A. BESKRIVELSE

1. Direktiv 79/279 (optagelse til officiel notering på en fondsbørs), direktiv 89/298 (prospekt i forbindelse med udbud til offentligheden), 96/6 (kapitalkravsdirektivet), 93/18 (Eurolist) og 97/9 (investorgarantiordninger) udgør den del af EU's værdipapirlovgivning, som påvirkes direkte af overgangen til euroen. De relevante bestemmelser er dem, der indeholder de nærmere bestemmelser om anvendelsen af tærskelværdierne samt bestemmelserne om fremgangsmåderne i forbindelse med revisionen af tærskelværdierne.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

2. Tærskelværdierne udtrykkes i euro fra den 1.1.1999 i overensstemmelse med Rådets forordning 1103/97.
3. Direktiv 79/279 (optagelse til officiel notering på en fondsbørs) indeholder en bestemmelse i skema A, afsnit I.2, hvori det hedder, at modværdien i national valuta af (ECU-)tærskelværdierne "indtil videre er den værdi, der gælder på dagen for vedtagelsen af direktivet". Direktivet blev vedtaget den 5. marts 1979. Der følger imidlertid en revisionsbestemmelse, ifølge hvilken medlemsstaterne skal tilpasse deres nationale tal (tilbage til ECU-tallet), hvis de afviger med mere end 10% fra direktivet.
4. Eftersom formålet med denne bestemmelse er at holde de nationale tal så tæt som muligt på det tal på 1 mio. ECU/euro, der er nævnt i direktivet, (og ikke at forenkle omsætningen til national lov af ECU-lofter ved at tillade afrunding af upraktiske tal) bliver bestemmelsen overflødig for deltagende lande fra den 1.1.1999. Direktivet bør fortolkes således, at medlemsstaterne skal tilpasse deres nationale tal den 1.1.1999 til modværdien i national valuta af 1 mio. ECU efter omregningskursen. For ikke-deltagende lande gælder bestemmelsen fortsat uden ændringer.

Den samme tilpasningsmekanisme findes ligeledes i skema B, afsnit III.1, i direktiv 79/279, og der skal anvendes samme resultat som for skema A.

5. Direktiv 89/298 (prospekt i forbindelse med udbud til offentligheden), direktiv 93/6 (kapitalkravsdirektivet) og direktiv 97/9 om investorgarantiordninger indeholder hver især faste ECU-henvisninger (tærskler og et loft) uden svingningsmargener eller andre revisionsmekanismer. Direktiverne - som ændret ved euroforordningerne - skal fortolkes således, at i forbindelse med tærskelværdierne skal de deltagende medlemsstater fra den 1.1.1999 i deres nationale valutaenheder *mindst* fastholde modværdien af de euroværdier, der er anført i direktiverne. Hvis medlemsstaterne overholder direktivernes bestemmelser ved slutningen af 1998, vil der sandsynligvis ikke blive krævet nogen foranstaltninger af dem. De nationale beløb kan selvfølgelig

være *højere*, hvis medlemsstaterne ønsker det. Samme ræsonnement gælder *pari passu* i forbindelse med loftet (som kan være lavere end eurotallet i direktivet).

C. TILTAG OG TIDSPLAN

6. Der kræves ingen foranstaltninger ifølge ovennævnte fortolkninger.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Selskabsret

A. BESKRIVELSE

1. Direktiv 77/91/EØF er den eneste del af EU's selskabsret, der berøres af overgangen til euroen. I dette direktiv samordnes bestemmelser vedrørende stiftelse af aktieselskaber og bevarelsen af og ændringer i deres kapital. De eneste bestemmelser i direktivet, der direkte berøres af overgangen til euroen, vedrører minimumsgrænsen på 25 000 ECU for den kapital, der skal tegnes ved stiftelsen af et selskab, og om nødvendigt ændringen af modværdien til denne grænse i nationale valutaer.

Bortset fra disse direkte berørte bestemmelser har direktivet visse andre konsekvenser, især med hensyn til redenomineringen af et selskabs aktiekapital i euro, hvilket bør præciseres i punkt 4.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

Mindstebeløbet i ECU og den modsvarende værdi i nationale valutaer

2. Det minimumsbeløb, der i direktivets artikel 6, stk. 1, udtrykkes i ECU, vil pr. 1.1.1999 automatisk blive udtrykt i euro i overensstemmelse med Rådets forordning 1103/97.

Der vil ikke være behov for at ændre direktivet som følge af euroens indførelse.

3. Direktivets bestemmelser vil stadig finde anvendelse på ikke-deltagende medlemsstater, dog således at minimumsbeløbet anføres i euro. Hvis modværdien af dette beløb i nationale valutaenheder ligger mere end 10% under beløbsgrænsen i euro - hvilket er den margen direktivets artikel 6, stk. 2, åbner mulighed for - skal Kommissionen meddele den pågældende medlemsstat, at den skal tilpasse sin lovgivning, således at modværdien svarer til det mindstebeløb, der er fastsat i euro.

Redenominering af aktiekapital

4. Efter den automatiske omregning til euro kan det blive nødvendigt at anvende afrundingsregler ved fastlæggelsen af et selskabs aktiekapital, således at man kan undgå aktier med en nominal værdi med en eller flere decimaler, hvilket ikke er praktisk for markedet. Medlemsstaterne vil derfor måske skulle fastsætte nationale regler, der giver selskaberne mulighed for at anvende omkostningseffektive afrundingsprocedurer. Medlemsstaterne kan således f.eks. fastsætte forenklede procedurer for forhøjelse eller nedsættelse af kapitalen, hvis det er nødvendigt af hensyn til afrundingen, eller indføre aktier uden pålydende værdi. Andet selskabsdirektiv må ikke fortolkes som et forbud mod at indføre sådanne forenklede procedurer, der udelukkende har overgangen til euro for øje. Muligheden for at udstede aktier uden pålydende værdi findes allerede i direktivets artikel 3, litra c).

C. **TILTAG OG TIDSPLAN**

5. Der er ikke behov for at træffe lovgivningsmæssige foranstaltninger på EF-plan.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Regnskabsaflæggelse

A. BESKRIVELSE

1. Direktiverne 78/660/EØF og 83/349/EØF udgør med de seneste ændringer den del af EF's regnskabslovgivning, der berøres af overgangen til euroen. I disse direktiver fastlægges regnskabsbestemmelserne for udarbejdelse og forelæggelse af henholdsvis årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. De bestemmelser i direktiverne, der berøres mest af overgangen til euroen, vedrører tærskelværdierne for udarbejdelse og fremlæggelse af visse regnskaber, de omregningskurser, der skal anvendes, når disse tærskelværdier omregnes til nationale valutaer, og muligheden for at afrunde resultatet af omregningen til nationale valutaer med indtil 10%.

Der vil ikke skulle foretages ændringer i direktivet som følge af overgangen til euroen, når der bortses fra den sidste bestemmelse, der beskrives mere detaljeret i afsnit B, punkt 4. Denne ændring kan under alle omstændigheder foretages i forbindelse med den normale revision, der skal finde sted hvert femte år. De bestemmelser, hvorefter regnskaber også kan forelægges i ECU, berøres ligeledes.

2. Bortset fra disse bestemmelser, der er de mest direkte berørte, findes der en lang række bestemmelser, der kræver en præcisering eller forklaring. Disse behandles i et dokument, der er offentliggjort af Kommissionens tjenestegrene, nemlig XV/7002/97 "Regnskabsføring af indførelsen af euroen". Dette dokument, der er udarbejdet i Kontaktudvalget for Regnskabsdirektiverne, indeholder forklarende oplysninger om og retningslinjer for, hvordan overgangen til euroen kan behandles inden for EF's gældende regnskabslovgivning.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

Grænseværdier i ECU, omregningskurser og afrundingsbestemmelser

3. De nuværende bestemmelser om omregning af tærskelbeløbene til national valuta, der har været gældende siden den 21. marts 1994, skal under alle omstændigheder revideres hvert femte år, hvilket normalt sker ved en lovgivningsmæssig ændring. I 1999 vil der (på forslag af Kommissionen) blive foretaget en ny revision, hvor de nye tærskelbeløb i national valuta vil blive fastlagt for de ikke-deltagende medlemsstater. Den nye tærskelværdier i euro vil finde direkte anvendelse på de deltagende medlemsstater (eurobeløbene kan overføres til national lovgivning udtrykt i nationale valutaenheder til omregningskursen pr. 1.1.1999).
4. Efter overgangsperioden kan deltagerlandenes nationale valutaenheder ikke længere anvendes. Der vil ikke længere være behov for at omsætte eurotærskelværdierne i fjerde direktiv til deltagerlandenes nationale valutaenheder. De ikke-deltagende medlemsstater kan fortsat anvende afrundingsreglen (10%). For at sikre at medlemsstaterne behandles ens, skal der ved den femårlige tilpasning af tærskelværdierne i 1999 indføres et system i direktivet, som garanterer, at små og mellemstore virksomheder behandles ens i deltagende og ikke-deltagende medlemsstater.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

5. I forbindelse med den femårige revision skal der foretages en lovgivningsmæssig ændring af direktiv 78/660/EØF med virkning fra 1999. Denne ændring vil blive en del af den pakke, som Kommissionen vil forelægge i foråret 1998.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Direktivet om produktansvar

A. BESKRIVELSE

1. Direktiv 85/374 berøres af overgangen til euroen. På grund af det historiske tærskelbeløb på 500 ECU (selvrisiko) og loft på 70 mio. ECU (loft for samlet ansvar) udskydes den virkning, indførelsen af euroen har på direktivet til et senere tidspunkt. Medlemsstaterne vil i deres nationale lovgivning fortsat anvende de beløb, der blev fastsat efter den historiske omregningskurs pr. 25. juli 1985 (dvs. dagen for vedtagelsen af direktivet). Disse nationale beløb vil ikke ændre sig, før tærskelbeløbet og/eller ansvarsloftet i direktivet ændres på forslag af Kommissionen.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

Tærskelværdier i ECU, omregningskurser og afrundingsbestemmelser

2. Alle tærskelbeløb i EU-lovgivningen vil i overensstemmelse med Rådets forordning 1103/97 automatisk blive udtrykt i euro pr. 1.1.1999. Beløb i national valuta, der opstår, når direktivet omsættes til national lovgivning, berøres først, når Kommissionen fremlægger et forslag til revision af beløbene i direktivet (og dette forslag er vedtaget).
3. De nuværende bestemmelser om omregning af tærskelbeløb til national valuta, der har været gældende siden 25. juli 1985, underkastes hvert femte år en revision, der gennemføres ved en ændring af lovgivningen. Ved næste revision vil der blive fastsat nye tærskelbeløb i euro, ligesom det vil blive fastlagt, på hvilken dag disse beløb skal omregnes til de ikke-deltagende medlemslandes valutaer og til deltagerlandenes valutaenheder (til den uigenkaldelige omregningskurs pr. 1.1.1999).
4. Deltagerlandenes nationale valutaenheder kan ikke længere anvendes efter overgangsperiodens udløb. Eurobeløbene i direktivet vil således ikke længere skulle omregnes til deltagerlandenes nationale valutaenheder.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

5. Direktiv 85/374/EØF foreslås ændret i forbindelse med den normale revision. Dette bør planlægges således, at virkningen indtræder ved førstgivne lejlighed efter den 1.1.1999, hvorefter deltagerlandene vil anvende modværdien til de nye eurobeløb (til omregningskursen) i nationale valutaenheder, mens de potentielle deltagerlande vil omregne de nye eurobeløb til deres nationale valuta for en ny femårsperiode til den kurs, der gælder på revisionsdagen.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DET INDRE MARKED
FORANSTALTNING:	Lovgivning om intellektuel ejendomsret

A. BESKRIVELSE

1. Forordning 2869/95 om de gebyrer, der skal betales til EF's varemærkemyndighed, berøres direkte.

B. KONSEKVENSER AF OVERGANGEN

Henvisninger til ECU

2. I henhold til artikel 2 i Rådets forordning 1103/97 bliver alle henvisninger til ECU'en automatisk til henvisninger til euroen. Disse henvisninger giver ikke anledning til fortolkningsproblemer.
3. Artikel 6, stk. 2, i forordningen indeholder en noget usædvanlig bestemmelse, der omhandler omregningskursen mellem den spanske peseta og ECU'en, som den dagligt fastsættes af Kommissionen. Denne bestemmelse vil naturligvis ikke længere finde anvendelse, hvis Spanien indfører euroen, da der ikke vil være nogen kurs at fastsætte dagligt, idet omregningskursen fastsættes uigenkaldeligt for altid pr. 1.1.1999. Hvis Spanien ikke indfører euroen den 1.1.1999, vil denne bestemmelse om betalinger i rede penge stadig have et formål, idet der derved fastsættes en officiel kurs mellem eurobeløbene i forordningen og de beløb, der i henhold til forordningens bestemmelser skal betales i pesetas.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

4. Det er ikke nødvendigt at træffe nogen foranstaltninger.

OVERGANGEN TIL EUROEN

EU-lovgivning

OMRÅDE:

INDIREKTE BESKATNING

FORANSTALTNING:

Lovgivning om moms og punktafgifter

A. BESKRIVELSE

1. Sjette direktiv 77/388/EØF (som ændret ved direktiv 91/680/EØF, 92/111/EØF og 95/7/EF) udgør det fælles momssystem.

I direktiv 69/169/EØF (senest ændret ved direktiv 94/4/EF) opstilles reglerne om afgiftsfritagelse for rejsende.

I direktiv 78/1035/EØF (senest ændret ved direktiv 85/576/EØF) fastsættes afgiftsfritagelserne for varer i småforsendelser, mens direktiv 83/181/EØF (senest ændret ved direktiv 88/331/EØF) fastsætter reglerne for momsfrigørelse ved indførsel.

I direktiv 79/1072/EØF fastsættes betingelserne for tilbagebetaling af moms til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet.

I direktiv 92/80/EØF, 92/82/EØF og 92/84/EØF fastsættes afgifterne på forarbejdet tobak, mineralolier og alkoholholdige drikkevarer.

B. BEMÆRKNINGER

2. Artikel 31 i direktiv 77/388/EØF indeholder en afrundingsregel for omregningen til national valuta af beløb fastsat i dette direktiv, hvorefter medlemsstaterne kan afrunde de ved denne omregning fremkomne beløb opad eller nedad med indtil 10%. Denne regel vil fortsat gælde, idet begrundelsen for dens eksistens (nemlig behovet for at få runde tal i den nationale valuta) fortsat er relevant i overgangsperioden. Ved afslutningen af denne overgangsperiode må de deltagende medlemsstater imidlertid integrere de beløb i euro, der er fastsat i direktivet, i deres nationale lovgivning, eftersom de nationale valutaer vil være ophørt med at eksistere som pengeenheder, og fordi afrundingsreglerne derfor ikke længere tjener noget formål.

I artikel 28 M i samme direktiv fastsættes det derimod, at omregningen af visse beløb skal ske på grundlag af den vekselkurs, der gælder på en bestemt dato (16. december 1991). Det drejer sig her om minimumsbeløb (beskatning på bestemmelsesstedet af varer erhvervet inden for Fællesskabet, forenkede oversigter) eller fællesskabsbeløb (beskatning af fjernsalg). Eftersom artikel 28 M ikke rummer nogen revisionsmulighed, gælder beløbene i national valuta fortsat i overgangsperioden. I mangel af specifikke lovgivningsmæssige foranstaltninger vil dette i øvrigt være tilfældet for de deltagende lande efter deres fuldstændige overgang til euroen den 1.1.2002. Dette vil resultere i forskellige beløb (alle udtrykt i euro) i de forskellige lande, der deltager i eurozonen. Der bør derfor vedtages foranstaltninger til at råde bod på denne situation og sikre, at de deltagende lande anvender de beløb i euro, der er fastsat i direktiverne. I øvrigt bør denne lejlighed benyttes til at revidere den omregningsregel i artikel 28 M, der gælder for de ikke-deltagende lande,

således at der opnås en vis ensartethed i anvendelsen af disse tærskelværdier inden for Fællesskabet.

3. Artikel 7 i direktiv 69/169/EØF og artikel 4 i direktiv 78/1035/EØF indeholder omregnings- og afrundingsregler. Den omregningskurs, der skal anvendes, er kursen den første arbejdsdag i oktober måned med virkning pr. 1. januar det efterfølgende år; beløbene i national valuta kan afrundes med højst 2 ECU; det tidligere beløb kan bevares, hvis omregningen resulterer i en ændring på under 5% eller i en sænkning af afgiftsfritagelsen. Disse omregningsregler vil have mistet relevansen fra den 1.1.1999 for de deltagende lande, fordi der vil være indført faste pariteter, og vil derfor ophøre med at gælde for disse lande. De vil imidlertid fortsat have fuld gyldighed for valutaerne i de ikke-deltagende lande. Ifølge samme ræsonnement som for artikel 31 i direktiv 77/388/EØF vil de regler, der tillader afrunding, fortsat gælde i overgangsperioden for så vidt angår de deltagende lande. Efter denne periode bliver de forældet for disse landes vedkommende.
4. Artikel 7 i direktiv 79/1072/EØF indeholder en omregningsregel (kursen er kursen den 1. januar i det pågældende år) og en afrundingsregel svarende til reglen i artikel 31 i direktiv 77/388/EØF. Proceduren svarer derfor til den, der er beskrevet ovenfor.
5. Det samme gælder for omregningsreglerne i direktiv 92/80/EØF, 92/82/EØF og 92/84/EØF, som følgelig vil blive behandlet på samme måde.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

6. I løbet af overgangsperioden vil det være nødvendigt at undersøge, om der er behov for en lovgivningsmæssig foranstaltning for at sikre, at de deltagende lande fra den 1. januar 2002 anvender de eurobeløb i direktiv 77/388/EØF, som artikel 28 M gælder for. Der planlægges ingen foranstaltning på fællesskabsplan for så vidt angår afrundingsmuligheden i artikel 31 i direktiv 77/388/EØF og i de andre skatte- og afgiftsdirektiver. På nationalt plan bør der træffes foranstaltninger til at sikre, at de forskellige beløb i euro, der er indeholdt i direktiverne om moms- og punktafgifter, er i kraft fra den 1.1.2002.
7. Der planlægges ingen foranstaltninger med hensyn til de øvrige omregningsregler, der er indeholdt i de skatte- og afgiftsdirektiver, der fortsat vil gælde for de ikke-deltagende lande.

OVERGANGEN TIL EUROEN	
<i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	DEN FÆLLES HANDELSPOLITIK
FORANSTALTNING:	Eksportkreditter

A. BESKRIVELSE

1. Med henblik på at skabe ensartede spilleregler for offentligt støttede eksportkreditter følger alle OECD-lande bestemmelserne i "arrangementet vedrørende retningslinjer for offentligt støttede eksportkreditter". Første version af dette arrangement blev aftalt i 1978. Siden da er teksten regelmæssigt blevet genforhandlet for at stramme vilkårene. Efter hver forhandlingsrunde er den nye tekst blevet en del af EU-retten ved en rådsbeslutning (senest ændret ved beslutning 97/530/EF, EFT L 216 af 8.8.1997; arrangementets fulde tekst er et bilag til Rådets beslutning 93/112/EF, EFT L 44 af 22.2.1993).
2. Et af de centrale træk ved arrangementet er et ret detaljeret system af minimumsrentesatser. Disse markedsreferencerentesatser (CIRR) skal tilnærmelsesvis svare til markedsrenterne for tilsvarende transaktioner. De beregnes for hver enkelt valuta og justeres en gang om måneden efter de fremherskende markedsforhold (to gange om måneden for flyfinansieringssatser), efter at de enkelte lande har indsendt oplysninger om deres egen valuta. For de fleste valutaers vedkommende beregnes CIRR på basis af afkastet af statsobligationer, der er udstedt i det pågældende land, med tillæg af en margin på 100 basispoint.

På nuværende tidspunkt indsendes der CIRR for tyve forskellige valutaer til OECD's sekretariat. For EU's vedkommende er tolv nationale valutaer omfattet (der er ingen CIRR-satser for den græske drakme, den portugisiske escudo og den luxembourgiske franc). Kommissionen indsender en CIRR-sats for ECU'en.

3. Regeringerne har lov til at støtte eksportkreditter enten i landets egen valuta eller en anden valuta under forudsætning af, at arrangementets betingelser, især med hensyn til minimumsrentesatser, respekteres.

B. BEMÆRKNINGER

4. Hvis der ikke træffes nogen specifikke foranstaltninger i forbindelse med starten på Den Økonomiske og Monetære Union, kan deltagerlandene i teorien fortsat indsende deres nationale satser baseret på afkastet af deres egne nationale statsobligationer. Det ville skabe et kompleks system af "nationale" eurosatser, der ikke blot ville variere med hensyn til størrelsen (afhængig af afkastet af de pågældende statsobligationer), men også med hensyn til strukturen (de fleste lande har valgt et system med blot en kategori for deres valutaer, mens nogle har valgt et med tre kategorier).

Det er svært at se det logiske i et sådant system, og det er ikke klart, hvordan arrangementet i så fald skulle fortolkes og anvendes på euroen. F.eks. ville eksportører fra lande uden for eurozonen stå over for en mangfoldighed af eurosatser, når de tilbyder eksportkreditfinansiering i euro. I princippet skulle de frit kunne vælge CIRR-satsen, og de ville sandsynligvis vælge den laveste. Samme form for logik ville efter al sandsynlighed gælde for eksportører fra lande i eurozonen, der må

forvente at få samme finansieringsvilkår som deres konkurrenter fra lande uden for eurozonen, dvs. en eurosats, der ville kunne afvige fra den eurosats, der skulle gælde for deres eget land.

5. Hvis der anvendes forskellige "nationale" euro-CIRR-satser, ophæves euroen som fælles valuta, og der opstår talrige problemer og uoverensstemmelser ved gennemførelsen. Denne tilgang strider også mod den grundlæggende logik i CIRR-systemet, der er valutabaseret og ikke landbaseret.

Ved indledningen af fase 3 (1.1.1999) bør CIRR-satserne for deltagerlandenes valutaer samt for ECU'en således erstattes af en enkelt euro-CIRR. Denne sats bør overholde bestemmelserne i arrangementets bilag VIII og således nøje svare til renten for lån til førsteklaseslåntagere på hjemmemarkedet.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

6. EU er primært interesseret i at sikre, at overgangen til et nyt system forløber gnidningsløst, så man undgår forstyrrelser og afbrydelser, der kunne være skadelige for EF's eksportører/importører eller påvirke euroens image på den internationale scene i negativ retning. Der er flere faser i forberedelsen (drøftelser på OECD-niveau, rådsbeslutning ...), så forberedelserne må derfor indledes i god tid.

Rådets arbejdsgruppe vedrørende eksportkreditter har allerede indledt uformelle drøftelser af spørgsmålet for at fastlægge EU's holdning med henblik på drøftelserne i OECD.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	TREDJELANDSRELATIONER
FORANSTALTNING:	Internationale aftaler

A. BESKRIVELSE

1. EU har indgået talrige internationale aftaler, der indeholder henvisninger til nationale valutaer eller til ECU'en.

B. BEMÆRKNINGER

2. *Lex monetae*-princippet, der gælder for kontrakter inden for privatret, gælder ligeledes for internationale aftaler. Tredjelandes jurisdiktioner vil anerkende euroen som de forskellige nationale valutaers afløser. Det betyder, at henvisninger i aftaler til et deltagerlands valuta skal fortolkes ud fra EU's monetære lovgivning, der er ændret og blevet en integreret del af deltagerlandenes monetære lovgivning.
3. Det samme gælder henvisninger i aftaler til ECU'en som defineret i EU-retten. I henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, samt artikel 2 i Rådets forordning 1103/97 erstattes henvisninger til ECU'en med henvisninger til euroen i forholdet 1:1.
4. Det følger heraf, at det ikke er nødvendigt at genforhandle EF's internationale aftaler, uanset om der deri henvises til nationale valutaer eller til ECU'en. Det er heller ikke nødvendigt rent fysisk at ændre de enkelte valutahenvisninger, idet henvisningerne blot skal læses som henvisninger til euroen.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

5. Der er ikke planlagt nogen specifikke lovgivningsforanstaltninger i forbindelse med EU's internationale aftaler.
6. EU's delegationer i tredjelande vil få tilsendt de nødvendige oplysninger til ekstern brug i relation til ovennævnte. Der er ikke behov for særlige demarcher om dette spørgsmål, men delegationerne vil blive instrueret om at tage spørgsmålet op, når der regelmæssig oplyses om Den Økonomiske og Monetære Union samt overgangen til euroen. Spørgsmålet om henvisninger til nationale valutaer eller ECU'en i internationale aftaler bør også behandles under bilaterale drøftelser med partnerlande.

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	FORBRUGERBESKYTTELSE
FORANSTALTNING:	Forbrugerkredit og andre aftaler

A. BESKRIVELSE

1. Rådets direktiv 85/577/EØF omhandler forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted, f.eks. aftaler indgået under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende uden for dennes faste forretningssted eller i forbindelse med den erhvervsdrivendes besøg i forbrugers hjem.

Rådets direktiv 87/102/EØF (senest ændret ved Rådets direktiv 90/88/EØF) tager sigte på en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit. Direktivet finder anvendelse på kreditaftaler.

B. BEMÆRKNINGER

2. Det anføres i direktiv 85/577/EØF, at det kun gælder for aftaler, der overstiger et bestemt beløb (i øjeblikket 60 ECU; "nutidsværdi"-reglen).

Direktiv 87/102/EØF finder ikke anvendelse på kreditaftaler om mindre end 200 ECU eller mere end 20 000 ECU (artikel 2, stk. 1). Direktivet indeholder en regel for omregning til nationale valutaer. Den valutakurs, der første gang skal anvendes, er den, der gælder på datoen for udstedelsen af direktivet, mens der kan afrundes op til 10 ECU (artikel 13, stk. 1). Da dette er en regel med en fast dato, vil det styrke forskellene mellem værdierne i den nationale gennemførelseslovgivning. Ifølge artikel 13, stk. 2, skal der hvert femte år og første gang i 1995 foretages en revision. Disse revisioner omhandler imidlertid kun beløbene i direktivet, i modsætning til deres omsætning til nationale valutaer.

Begge direktiver indeholder en minimumsbestemmelse, som giver medlemsstaterne mulighed for at træffe mere beskyttende foranstaltninger. I nogle lande er minimum f.eks. blevet reduceret til 0 ECU.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

3. Kommissionen har allerede meddelt, at begge direktiver vil blive revideret. I forbindelse med direktiv 87/102/EØF vil denne revision endvidere sikre, at de lofter og tærskler, der gælder for de deltagende lande, senest fra den 1.1.2002 svarer til de beløb, der er fastsat i direktivet (undtagen for medlemsstater, der ønsker at træffe mere restriktive foranstaltninger).

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	BUDGETTER
FORANSTALTNING:	Finansforordningen

A. BESKRIVELSE

1. Finansforordningen af 21. december 1977 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget²⁷ udgør grundteksten for så vidt angår udarbejdelsen og gennemførelsen af Fællesskabernes almindelige budget, jf. EF-traktatens artikel 209. Den suppleres af en kommissionsforordning indeholdende gennemførelsesbestemmelser²⁸.

B. BEMÆRKNINGER

2. Det fastsættes i artikel 11 i finansforordningen, at budgettet opstilles i ECU, og med hensyn til definitionen af ECU'en henvises der til Rådets forordning (EF) nr. 3320/94 af 22. december 1994. ECU'ens værdi fastsættes, og der opstilles regler for omregning mellem ECU'en og nationale valutaer. Der er desuden andre henvisninger til ECU'en igennem hele finansforordningen (bogføring osv.).
3. Selv om enhver ændring i definitionen af ECU'en, som Rådet har vedtaget, automatisk gælder for finansforordningen, jf. artikel 11, bør denne artikel ændres med henblik på at tilpasse den til indførelsen af euroen og især for at fastslå princippet om, at budgettet ikke blot opstilles i euro, men at Fællesskabets rettigheder og forpligtelser også udtrykkes og gennemføres i euro (uanset særlige bestemmelser om indtægter og udgifter). De øvrige henvisninger til ECU'en skal ligeledes erstattes af henvisninger til euroen.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

4. Hen imod april 1998 fremlægger Kommissionen et forslag til ændring af finansforordningen, jf. traktatens artikel 209. Når dette forslag er vedtaget af Rådet, ændrer Kommissionen forordning 3418/93/EØF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i finansforordningen.

²⁷ EFT L 356 af 31.12.1977, s. 1. Forordningen er senest ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 2335 af 18. september 1995 (EFT L 240 af 7.10.1995, 12).

²⁸ Kommissionens forordning (Euratom, EKSF, EF) nr. 3418/93 af 9. december 1993 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i finansforordningen af 21. december 1977 (EFT L 315 af 16.12.1993, s. 1).

OVERGANGEN TIL EUROEN <i>EU-lovgivning</i>	
OMRÅDE:	ADMINISTRATIVE UDGIFTER
FORANSTALTNING:	Løn og pensioner

A. BESKRIVELSE

1. Vedtægten, ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne og skatteforordningen udgør EU's retsgrundlag for fastsættelse og udbetaling af tjenestemænds og øvrige ansattes løn, pensioner og andre økonomiske rettigheder.

De beløb, der udgør lønnen (lønsatser, tillæg, bidrag, skatter osv.), udtrykkes i øjeblikket i BEF. Nettobeløbet omregnes til den nationale valuta på tjenestestedet (bopælslandet for pensionister) på grundlag af en fast vekselkurs, som sammen med en justeringskoefficient tager højde for forskellen i leveomkostningerne i forhold til Bruxelles.

2. Fra den 1.1.1999 vil det med artikel 8, stk. 3, i Rådets forordning .../98²⁹ om indførelsen af euroen blive muligt at betale med euro i de lande, der har indført euroen som national valuta, og dette vil ikke kræve nogen ændring af personalevedtægterne. Til det formål skal lønnen, der i øjeblikket er fastsat i nationale valutaenheder, blot omregnes til euroenheder efter den fastsatte omregningskurs.

Ved slutningen af overgangsperioden (dvs. den 31.12.2001), i overensstemmelse med artikel 14 i Rådets forordning .../98 om indførelsen af euroen og under forudsætning af, at Belgien indfører euroen, erstattes alle de beløb, der udgør lønnen, (udtrykkes i øjeblikket i BEF) samt vekselkurserne og de tilhørende justeringskoefficienter af deres modværdier i euro efter den faste omregningskurs.

B. FORESLÅET ÆNDRING

3. Kommissionen, som er klar over den politiske betydning og den symbolske værdi af disse lønninger, foreslår, at de udtrykkes i euro, ud fra den antagelse, at Belgien indfører euroen.

Fra den 1.1.1999 skal alle henvisninger til BEF og alle beløb udtrykt i BEF i vedtægten erstattes af henvisninger til euroen og af beløb udtrykt i euro. De beløb, der figurerer på lønsedlen (grundløn, tillæg, bidrag, skat osv.) vil blive udtrykt i euro, og euroen bliver således den centrale møntenhed for fastsættelse af lønninger og pensioner i alle lande.

4. Fra den 1.1.1999 vil lønninger og pensioner blive udbetalt i euro i de lande, der har indført euroen som national valuta. I de ikke-deltagende lande vil lønninger og pensioner fortsat blive udbetalt i den nationale valuta.

²⁹ Jf. Rådets resolution af 7. juli om den retlige ramme for indførelsen af euroen (EFT C 236 af 2.8.1997, s. 7-12).

5. Eftersom omregningskursen mellem den nationale møntenhed og euroen er fast, vil den nettoløn eller -pension, der udbetales til tjenestemanden, forblive uændret, uanset tjenestestedet. Denne løsning indebærer således kun en formel ændring af vedtægten, som er forenelig med metoden for tilpasning af lønningerne. Denne metode vil i det store og hele foregribe den fuldstændige overgang til euroen, som ellers først sker den 1.1.2002.

C. TILTAG OG TIDSPLAN

6. Den lovgivning, som Kommissionen vil foreslå, indebærer, at man i vedtægten og andre relevante regler erstatter udtrykket "belgiske frank" med "euro" og beløb i BEF med deres modværdi i euro efter omregningskursen med virkning fra den 1.1.1999. Der vil blive fremsat følgende forslag:
 - et forslag til forordning om ændring af vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte for så vidt angår fastsættelse af lønninger, pensioner og andre økonomiske rettigheder i euro
 - et forslag til Rådets forordning om ændring af forordning nr. 260/68 om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til De Europæiske Fællesskaber
 - et forslag til Rådets forordning om ændring af Rådets forordning nr. 122/66 om fastsættelse af befordringstilskud og Rådets forordning nr. 300/76 om aflønning for skifteholds- eller turnustjeneste.
7. Der kræves under alle omstændigheder kvalificeret flertal i Rådet. Det vil tage omkring 14 måneder at træffe disse afgørelser, idet Vedtægtsudvalget og de øvrige institutioner skal afgive udtalelse om enhver ændring af vedtægten.

Et snævert samarbejde mellem institutionerne vil gøre det muligt at ændre forordningerne og "løn"-elementet på bedst mulig måde samt underrette personalet i samarbejde med dets repræsentanter.

8. Udkastene til Kommissionens forslag vil foreligge i begyndelsen af 1998. Kommissionen gennemfører i øjeblikket de indledende høringer. Vedtagelsen skal i princippet ske inden den 1. januar 1999.

ISSN 0254-1459

KOM(97) 560 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

09 01 06

Katalognummer : CB-CO-97-596-DA-C

ISBN 92-78-27349-X

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg